ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΕΜΠΟΡΙΚΟ & ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Δ/ΝΣΗ: Γ.Ε.ΜΗ, ΑΕ, ΕΠΕ & Υ.Μ.Σ.
ΤΜΗΜΑ: Α΄ ΑΕ
Πληροφορίες : Φωτεινιά Βασιλική
Τηλέφωνα : 2103604815-9
E-mail: ae30@acci.gr

ΟΡΘΗ ΕΠΑΝΑΛΗΨΗ ΤΗΣ 28/07/2023
Αθήνα, 28/06/2023
Αριθ. Πρωτ.:7121

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Καταχώρισης στο Γενικό Εμπορικό Μητρώο (Γ.Ε.ΜΗ.) **απόφασης** που αφορά στην Ανώνυμη Εταιρεία με την επωνυμία **«GOLDAIR TOURISM ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ» και αριθμό ΓΕΜΗ 008127301000.**

Την **28/06/2023** καταχωρίσθηκε στο Γενικό Εμπορικό Μητρώο (Γ.Ε.ΜΗ.), με Κωδικό Αριθμό Καταχώρησης **3668080** η με αρ. **2031/2023** Απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών.

Η περίληψη της ανωτέρω Απόφασης αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της παρούσης.

Η ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΗ ΤΗΣ Δ/ΝΣΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ ΕΜΠΟΡΙΚΟ & ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΕΠΕΝΔΥΣΕΩΝ

ΓΙΩΤΑ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

Η γνησιότητα του παρόντος μπορεί να επιβεβαιωθεί από το https://www.businessregistry.gr/publicity.aspx

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΕΜΠΟΡΙΚΟ & ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Δ/ΝΣΗ: Γ.Ε.ΜΗ, ΑΕ, ΕΠΕ & Υ.Μ.Σ.
ΤΜΗΜΑ: Α΄ ΑΕ
Πληροφορίες: ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ ΜΑΡΙΑ
Τηλέφωνο: 2103604815-9
E-mail: ae30@acci.gr

Αθήνα, 28/06/2023
Αριθ. Πρωτ.:7121

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Καταχώρισης στο Γενικό Εμπορικό Μητρώο (Γ.Ε.ΜΗ.) **απόφασης** που αφορά στην Ανώνυμη Εταιρεία με την επωνυμία **«GOLDAIR TOURISM ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ»** και αριθμό Γ.Ε.ΜΗ. **000237301000.**

Την **27/06/2023** καταχωρίσθηκε στο Γενικό Εμπορικό Μητρώο (Γ.Ε.ΜΗ.), με Κωδικό Αριθμό Καταχώρησης **3668080** η με αρ. **2031/2023 Απόφαση** του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών.

Η ανωτέρω Απόφαση αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της παρούσης.

Η ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΗ ΤΗΣ Δ/ΝΣΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ ΕΜΠΟΡΙΟ & ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΓΙΩΤΑ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

Η γνησιότητα του παρόντος μπορεί να επιβεβαιωθεί από το https://www.businessregistry.gr/publicity.aspx

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ: Ακριβές ηλεκτρον αντίγραφο, το οποίο θεωρήθηκε για τη νόμιμη αποϋλοποιημένη σήμανση και έκδοσή του, με προηγμένη ηλεκτρονική υπογραφή. Αθήνα, 2023.06.13 08:22:11 EEST, Η Γραμματέας: XENI DIMOPOUL

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΤΜΗΜΑ ΕΙΔΙΚΟΥ ΕΜΠΟΡΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Αριθμός Απόφασης

2031…/2023

ΤΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Αποτελούμενο από τους Δικαστές Χριστόφορο Λινό, Πρόεδρο Πρωτοδικών, Κωνσταντίνα Πολυζωγοπούλου, Πρωτοδίκη, Μαρία – Έλλη Δαγκάκη, Πρωτοδίκη – Εισηγήτρια και από τη Γραμματέα Μαριάνθη Μισαηλίδου.

Συνεδρίασε, δημόσια, στο ακροατήριο του, στις 16 Φεβρουαρίου 2022, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΥΣΑΣ: εταιρίας με την επωνυμία «ΓΚΟΛΕΜΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΝ ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΕΩΝ» και τον διακριτικό τίτλο «GOLDAIR», με Α.Φ.Μ. 094447184, που εδρεύει στην Αθήνα, επί της Λεωφ. Κηφισίας αριθ. 151 και Βασιλίσσης Σοφίας αριθ. 2 και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία προκατέθεσε προτάσεις δια του πληρεξούσιου δικηγόρου της Ευάγγελου – Παναγιώτη Λιάσκου, με Α.Μ. Δ.Σ.Α. 21954 (δυνάμει του από 27.8.2021 εγγράφου παροχής πληρεξουσιότητας της Ρεγγίνας Γκολέμη του Στυλιανού, νόμιμου εκπροσώπου της, νομίμως θεωρημένου για τη γνησιότητα της ηλεκτρονικής υπογραφής της, σύμφωνα με τα οριζόμενα στη διάταξη του άρθρου 15 παρ. 2 του ν. 4727/2020), που προσκόμισε το υπ' αριθ. Π3181531/2021 γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών και δεν παρουσιάστηκε στο ακροατήριο.

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ: εταιρίας με την επωνυμία «GOLDAIR TOURISM ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ» και τον διακριτικό τίτλο

«GOLDAIR TOURISM», με ΑΦΜ 998158101, που εδρεύει στον Δήμο Παιανίας Αττικής, επί του 1ου χλμ. της Λεωφ. Παιανίας – Μαρκοπούλου και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία προκατέθεσε προτάσεις δια της πληρεξούσιας δικηγόρου της Ελευθερίας Βεντούρη, με Α.Μ. Δ.Σ.Α. 33369 (δυνάμει του από 9.7.2021 πρακτικού του Δ.Σ. της, νομίμως θεωρημένου για τη γνησιότητα της υπογραφής των μελών του από την ίδια ως άνω δικηγόρο), που προσκόμισε το υπ' αριθ. Π3177599/2021 γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών και δεν παρουσιάστηκε στο ακροατήριο.

Η ενάγουσα ζητεί να γίνει δεκτή η από 12.4.2021 αγωγή της, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου αυτού με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου 19586/1038/2021 και μετά το πέρας των προθεσμιών που προβλέπουν τα άρθρα 237 και 238 του ΚΠολΔ, προσδιορίστηκε με την από 11.10.2021 πράξη του αρμόδιου Δικαστή, Προέδρου Πρωτοδικών του παρόντος Δικαστηρίου, Χριστόφορου Λινού, προκειμένου να συζητηθεί κατά τη δικάσιμο που αναγράφεται στην αρχή της παρούσας, έχοντας εγγραφεί στο πινάκιο με πρωτοβουλία του αρμόδιου Γραμματέα του παρόντος Δικαστηρίου, κατ' άρθρο 237 παρ. 4 εδ. ε' του ΚΠολΔ.

ΕΩΡΗΘΗΚΕ ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

Κατά τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, μετά την εκφώνησή της από τη σειρά του οικείου πινακίου, η υπόθεση συζητήθηκε κατ' άρθρο 237 παρ. 4 εδ. ζ' του ΚΠολΔ, χωρίς την παρουσία των διαδίκων ή των πληρεξούσιων δικηγόρων τους.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

Ι. 1. Ο ν. 4679/2020 (ΦΕΚ Α' 71/20.3.2020) [Εμπορικά σήματα – Ενσωμάτωση της Οδηγίας (ΕΕ) 2015/2436 για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών – μελών περί σημάτων και της Οδηγίας (ΕΕ) 2004/48/ΕΚ σχετικά με την επιβολή των δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας και άλλες διατάξεις] αφενός ενσωμάτωσε στην ελληνική έννομη τάξη την Οδηγία 2015/2436 για τα εμπορικά σήματα και αφετέρου επιχείρησε την προσέγγιση του εθνικού σήματος στο σύστημα του σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης που ρυθμίζεται από τον Κανονισμό 2017/1001 (βλ. Αιτιολογική Έκθεση). Σύμφωνα με τη διάταξη της παραγράφου 1 του άρθρου 2 του ως άνω νόμου «Το εθνικό σήμα μπορεί να αποτελείται από

οποιαδήποτε σημεία, ιδίως από λέξεις, συμπεριλαμβανομένου του ονόματος προσώπων, ή από σχέδια, γράμματα, αριθμούς, χρώματα, το σχήμα του προϊόντος ή τη συσκευασία του προϊόντος, ή από ήχους, υπό την προϋπόθεση ότι τα σημεία αυτά: α) είναι ικανά να διακρίνουν τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες μιας επιχείρησης από τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες άλλων επιχειρήσεων και β) μπορούν να αναπαρίστανται στο μητρώο, κατά τρόπο που επιτρέπει στις αρμόδιες αρχές και στο κοινό να προσδιορίζουν με σαφήνεια και ακρίβεια το αντικείμενο της προστασίας που παρέχεται στο δικαιούχο του», ενώ, περαιτέρω, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 3 του ιδίου νόμου «Το δικαίωμα στο σήμα αποκτάται με την καταχώρισή του στο μητρώο». Εξάλλου, ως προς το περιεχόμενο του δικαιώματος στο σήμα το άρθρο 7 παρ. 1 - 3 ορίζει τα εξής: «1. Με την επιφύλαξη των δικαιωμάτων των δικαιούχων που έχουν αποκτηθεί πριν από την ημερομηνία κατάθεσης της αίτησης ή την ημερομηνία προτεραιότητας του καταχωρισμένου σήματος, η καταχώριση του σήματος παρέχει στον δικαιούχο αποκλειστικό δικαίωμα. Ιδίως παρέχει το δικαίωμα της χρήσης του, το δικαίωμα να επιθέτει αυτό στα προϊόντα τα οποία προορίζεται να διακρίνει, να χαρακτηρίζει τις παρεχόμενες υπηρεσίες, να επιθέτει αυτό στα περικαλύμματα και τις συσκευασίες των εμπορευμάτων, στο χαρτί αλληλογραφίας, στα τιμολόγια, τους τιμοκαταλόγους, τις αγγελίες, τις κάθε είδους διαφημίσεις, καθώς και σε άλλο έντυπο υλικό, και να το χρησιμοποιεί σε ηλεκτρονικά ή οπτικοακουστικά μέσα ή μέσα κοινωνικής δικτύωσης. 2. Ως χρήση του σήματος θεωρείται επίσης: α) η χρήση του σήματος με μορφή που διαφέρει ως προς τα στοιχεία τα οποία δεν μεταβάλλουν τον διακριτικό χαρακτήρα του σήματος στην καταχωρισμένη του μορφή, ανεξαρτήτως αν το σήμα στη μορφή που χρησιμοποιείται είναι επίσης καταχωρισμένο επ' ονόματι του δικαιούχου ή όχι, β) η επίθεση του σήματος σε προϊόντα ή στη συσκευασία αποκλειστικά με προορισμό την εξαγωγή, γ) η χρήση του σήματος με τη συγκατάθεση του δικαιούχου, καθώς και η χρήση συλλογικού σήματος ή σήματος πιστοποίησης από δικαιούμενα προς τούτο πρόσωπα θεωρείται ως χρήση από τον ίδιο το δικαιούχο του σήματος. 3. Με την επιφύλαξη των δικαιωμάτων των δικαιούχων που έχουν αποκτηθεί πριν από την ημερομηνία κατάθεσης της αίτησης ή την ημερομηνία προτεραιότητας του καταχωρισμένου σήματος, ο δικαιούχος του εν λόγω καταχωρισμένου σήματος δικαιούται να απαγορεύει σε κάθε τρίτο να χρησιμοποιεί στις συναλλαγές, χωρίς τη συγκατάθεσή του, σημείο για προϊόντα ή υπηρεσίες, όταν: α) το σημείο είναι ταυτόσημο με το σήμα και χρησιμοποιείται για

προϊόντα ή υπηρεσίες ταυτόσημα με εκείνα για τα οποία έχει καταχωριστεί το σήμα, β) το σημείο είναι ταυτόσημο ή παρόμοιο με το σήμα και χρησιμοποιείται για προϊόντα ή υπηρεσίες που είναι ταυτόσημα ή παρόμοια με τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες για τα οποία έχει καταχωριστεί το σήμα, αν υπάρχει κίνδυνος σύγχυσης του κοινού. Ο κίνδυνος σύγχυσης περιλαμβάνει τον κίνδυνο συσχέτισης του σημείου με το σήμα, γ) το σημείο είναι ταυτόσημο ή παρόμοιο με το σήμα, ανεξαρτήτως του αν χρησιμοποιείται για προϊόντα ή υπηρεσίες ταυτόσημα, παρόμοια ή μη παρόμοια με εκείνα για τα οποία έχει καταχωριστεί το σήμα, αν αυτό χαίρει φήμης εντός της Ελλάδος και η χρησιμοποίηση του σημείο, χωρίς εύλογη αιτία (without due cause, sans juste motif, ohne rechtfertigenden Grund), θα προσπόριζε αθέμιτο όφελος από τον διακριτικό χαρακτήρα ή τη φήμη του σήματος ή θα ήταν βλαπτική για τον εν λόγω διακριτικό χαρακτήρα ή τη φήμη». Τέλος, σύμφωνα με το άρθρο 38 παρ. 1 του ιδίου νόμου «Όποιος, κατά παράβαση των άρθρων 7, 8 ή 10, χρησιμοποιεί ή κατά οποιοδήποτε άλλο τρόπο προσβάλλει σήμα που ανήκει σε άλλον μπορεί να εναχθεί για άρση της προσβολής και παράλειψη στο μέλλον». Σύμφωνα με την παρ. 1 του άρθρου 89 του νόμου αυτού «Καταργούνται τα άρθρα 121 έως 182 του ν. 4072/2012 (Α' 86), εκτός από την παράγραφο 2 του άρθρου 145 και το πρώτο εδάφιο της παραγράφου 4 του άρθρου 145 του ν. 4072/2012, όπως το άρθρο αυτό τροποποιήθηκε με το άρθρο 23 του ν. 4144/2013, τα οποία καταργούνται ένα (1) έτος μετά την έναρξη ισχύος του παρόντος.». Στο δε άρθρο 90, ως προς την έναρξη ισχύος του ν. 4679/2020, ορίζεται ότι «1. Η ισχύς των διατάξεων των άρθρων 2 ως 6, 25 ως 28, 50 παράγραφοι 2 ως 7, 51 παράγραφος 2, 52 παράγραφοι 2 ως 8, 53 ως 70 αρχίζει από 14 Ιανουαρίου 2019. 2. Κατά τα λοιπά, η ισχύς του παρόντος αρχίζει από τη δημοσίευσή του στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, εκτός από την παράγραφο 3 του άρθρου 30 και το πρώτο και τελευταίο εδάφιο της παραγράφου 8 του άρθρου 30, η ισχύς των οποίων αρχίζει ένα (1) έτος μετά την έναρξη ισχύος του παρόντος». Ωστόσο, με το άρθρο 235 ν. 4782/2021 (ΦΕΚ Α' 36/9.3.2021) ορίστηκε ότι «Η ισχύς της παρ. 3, καθώς του πρώτου και του τελευταίου εδαφίου της παρ. 8 του άρθρου 30 του ν. 4679/2020 αρχίζει την 20η Μαρτίου 2022. Μέχρι την ημερομηνία του πρώτου εδαφίου εξακολουθούν να ισχύουν η παρ. 2 του άρθρου 145 και το πρώτο εδάφιο της παρ. 4 του άρθρου 145 του ν. 4072/2012 (σχετικά με τη Διοικητική Επιτροπή Σημάτων).». Από τις προαναφερόμενες διατάξεις του ανωτέρω ν. 4679/2020, ο οποίος κατήργησε τις παρομοίου περιεχομένου διατάξεις του ν. 4072/2012, αλλά και από τις διατάξεις των παρ. 1 και

ΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

2 του άρθρου 9 του Κανονισμού (ΕΕ) 2017/1001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, συνάγεται ότι με την καταχώριση εθνικού σήματος ή σήματος της Ε.Ε., παρέχεται στον δικαιούχο το αποκλειστικό δικαίωμα χρήσης του για τα προϊόντα ή υπηρεσίες, τα οποία προορίζεται να διακρίνει, καθώς και να απαγορεύει σε κάθε τρίτο να χρησιμοποιεί αυτό στις συναλλαγές χωρίς την άδειά του.

2. Περαιτέρω, τα άρθρα 9 παρ. 2 περ. γ' του Κανονισμού και 7 παρ. 3 περ. γ' του ν. 4679/2020 παρέχουν διευρυμένη προστασία στους δικαιούχους σημάτων της ΕΕ και εθνικών σημάτων που χαίρουν φήμης (βλ. απόφαση ΔΕΕ της 6ης Φεβρουαρίου 2014, C-65/12, Leidseplein Beheer και de Vries, EU:C:2014:492, ΧρΙΔ 2014.536, σκέψη 39), η οποία συνίσταται στην εξουσία των εν λόγω δικαιούχων να απαγορεύουν σε κάθε τρίτο να χρησιμοποιεί χωρίς εύλογη αιτία στις εμπορικές συναλλαγές και χωρίς τη συγκατάθεση του δικαιούχου πανομοιότυπο ή παρόμοιο σημείο - ανεξαρτήτως του εάν πρόκειται για προϊόντα ή υπηρεσίες πανομοιότυπες, παρόμοιες ή ανόμοιες με εκείνες για τις οποίες έχουν καταχωριστεί τα σχετικά σήματα - κατά τρόπο που προσπορίζει αθέμιτο όφελος από τον διακριτικό χαρακτήρα ή την φήμη των εν λόγω σημάτων ή βλάπτει τον εν λόγω διακριτικό χαρακτήρα ή την φήμη (βλ. αποφάσεις ΔΕΕ της 20ής Ιουλίου 2017, C-93/16, Ornua, EU:C:2017:571, σκέψη 50, της 22ας Σεπτεμβρίου 2011, Interflora και Interflora British Unit, C-323/09, EU:C:2011:604, ΕΕμπΔ 2012.195, σκέψεις 68 και 70). Για να μπορεί ο δικαιούχος ημεδαπού σήματος ή σήματος της ΕΕ να τύχει αυτής της διευρυμένης προστασίας, πρέπει να επικαλείται και ακολούθως να αποδεικνύει ότι το σήμα περί του οποίου πρόκειται χαίρει «φήμης» στην Ελλάδα ή στην Ευρωπαϊκή Ένωση, αντίστοιχα (ΠΠρΑθ 1025/2021 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ). Για να χαρακτηριστεί ένα σήμα ως φημισμένο πρέπει να συντρέχουν σωρευτικά οι εξής προϋποθέσεις: α) αυξημένος βαθμός καθιέρωσής του στις σχετικές συναλλαγές πέρα από τον σχετικό κύκλο των καταναλωτών, β) μοναδικότητα του σήματος, με την έννοια ότι αυτό δεν έχει φθαρεί χρησιμοποιούμενο κατά τρόπο ευρύ από τρίτους σε ανόμοια προϊόντα, γ) να εμφανίζει το σήμα ορισμένο βαθμό ιδιοτυπίας (στην εμφάνισή του, στην εκφραστική του δύναμη κ.α.), δ) να υπάρχει μία θετική εκτίμηση του κοινού (παραστάσεις ποιότητας) σχετικά με τα προϊόντα που διακρίνει, ε) να καλύπτει σημαντικό μερίδιο αγοράς, ενώ έχει σημασία και η χρονική διάρκεια της χρησιμοποίησής του και στ) να έχουν πραγματοποιηθεί σημαντικές επενδύσεις για την προβολή του (πρβλ. αποφάσεις ΔΕΕ της 6ης Οκτωβρίου 2009, C-301/2007, Pago, EU:C:2009:611, ΕΕμπΔ 2010.472, της 14ης Σεπτεμβρίου 1999, C-375/1997,

General Motors, EU:C:1999:408,ΕΕμπΔ 2000.180, ΑΠ 249/2014 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 371/2012 Αρμ 2013.77, ΑΠ 1030/2008 ΕΕμπΔ 2008.891, ΣτΕ 726/2005 ΕΕμπΔ 2005.462, ΕφΑθ 3945/2012 ΕΕμπΔ 2013.468, ΕφΑθ 61 57/2012 ΔΕΕ 2013, 316, ΕφΑθ 840/2012 ΕΕμπΔ 2012.697, ΕφΑθ 4514/2009 ΔΕΕ 2009.1335, ΕφΑθ 4008/2006 ΔΕΕ 2007.183). Από άποψη εδαφικής έκτασης, δεν απαιτείται η φήμη να υφίσταται «σε ολόκληρο» το έδαφος της Ένωσης ή της Ελλάδας. Αρκεί να υφίσταται σε σημαντικό τμήμα τους, τέτοιο δε στην περίπτωση του σήματος της ΕΕ, δύναται κατά περίπτωση να αποτελεί, μεταξύ άλλων, η επικράτεια ενός και μόνον κράτους μέλους (βλ. απόφαση ΔΕΕ της 11ης Απριλίου 2019, C-690/17, ÖKO - Test Verlag, EU:C:2019:317, σκέψη 50, Iron & Smith σκέψη 19, PAGO σκέψη 27, General Motors σκέψη 28), όπως, π.χ. της Ελλάδας (βλ. PAGO σκέψεις 28-30 με αναφορά στην Αυστρία). Δηλαδή, στην τελευταία περίπτωση, εφόσον πληρούται η προϋπόθεση αυτή (φήμη σε σημαντικό τμήμα), το επίμαχο σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης πρέπει να θεωρηθεί ότι χαίρει φήμης στο σύνολο της Ένωσης (βλ. Ornua σκέψη 51) και ο δικαιούχος αυτού τυγχάνει της διευρυμένης κατ' άρθρο 9 παρ. 2 περ. γ' του Κανονισμού προστασίας σε ολόκληρη την Ένωση λόγω ακριβώς του ενιαίου χαρακτήρα της προστασίας ενός σήματος της Ε.Ε. στο σύνολο του εδάφους της Ένωσης (βλ. Ornua σκέψη 52). Στο σήμα φήμης δεν αξιώνεται για την προστασία του (αστική και διοικητική) κίνδυνος σύγχυσης, αλλά απλώς συσχέτισης, άρα κάτι έλασσον (πρβλ. αποφάσεις ΔΕΕ της 9ης Μαρτίου 2012, C-32/2010, Ella Valley Vineyards (Adulam) Ltd. σκέψη 37, Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ, της 22ας Μαΐου 2012, C-570/2010, Environmental Manufacturing LLP, σκέψη 3, της 14ης Οκτωβρίου 2009, C-140/2008, Ferrero Spa, σκέψη 2, Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ, της 13ης Οκτωβρίου 2003, C-408/2001, Adidas Salomon, σκέψη 27, ΔΕΕ 2004.545, της 22ης Ιουνίου 2000, C-425/1998, Marca Moda, σκέψη 36, της 11ης Νοεμβρίου 1997, C-251/1995, Sabel, σκέψη 20). Η ύπαρξη ενός τέτοιου συσχετισμού πρέπει να εκτιμάται συνολικά, λαμβανομένων υπόψη όλων των παραγόντων που ασκούν επιρροή στη συγκεκριμένη περίπτωση, όπως ο βαθμός της ομοιότητας των αντιπαρατιθέμενων σημάτων, η φύση των υπηρεσιών ή των προϊόντων για τα οποία έχει καταχωριστεί καθένα από τα αντιπαρατιθέμενα σήματα, συμπεριλαμβανομένων τόσο του βαθμού εγγύτητας ή ετερότητας των εν λόγω προϊόντων ή υπηρεσιών όσο και του ενδιαφερομένου κοινού, το εύρος της φήμης του προγενέστερου σήματος, η ένταση του εγγενούς ή επίκτητου διακριτικού χαρακτήρα του προγενέστερου σήματος και ο κίνδυνος σύγχυσης του

ΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

ενδιαφερομένου κοινού (βλ. αποφάσεις ΔΕΕ της 22ας Μαΐου 2012, C-570/2010, Environmental Manufacturing LLP, σκέψη 3). Από τα ανωτέρω, παρέπεται ότι, όταν διώκεται η παροχή ένδικης προστασίας σε περίπτωση προσβολής σήματος φήμης, πρέπει στο δικόγραφο της αγωγής να μνημονεύονται τα πραγματικά περιστατικά, βάσει των οποίων πληρούνται οι προαναφερόμενες προϋποθέσεις για να χαρακτηριστεί αυτό ως τέτοιο (ΕφΑθ 1702/2016 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 2537/2016 ΔΕΕ 2017.638, ΕφΑθ 4008/2006 ΔΕΕ 2007.183, ΕφΑθ 866/2004 ΕλλΔνη 2005.596, ΕφΠειρ 478/2008 ΔΕΕ 2008.1371, ΠΠρΘεσ 15950/2018 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ).

3. Επιπροσθέτως, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 17 του ν. 4679/2020, ο δικαιούχος ημεδαπού σήματος μπορεί να παραχωρήσει άδεια χρήσης του, δύναται δε να μερίσει το παραχωρούμενο δικαίωμα κατά αντικείμενο (για το σύνολο ή μέρος των προϊόντων ή υπηρεσιών για τα οποία έχει καταχωριστεί το σήμα), τρόπο χρήσης, μορφή χρήσης, χρονική διάρκεια ή τόπο (για το σύνολο ή τμήμα της Ελληνικής Επικράτειας). Η άδεια διακρίνεται αφενός μεν σε αποκλειστική, οπότε μόνο ο αδειούχος δικαιούται να χρησιμοποιεί το σήμα μέσα στα συμφωνηθέντα όρια (τοπικά, χρονικά και κατά αντικείμενο), ενώ ο δικαιούχος υποχρεούται εφεξής να μην παρέχει άλλες άδειες σε τρίτο ενδιαφερόμενο, αφετέρου δε σε απλή, οπότε ο αδειούχος αποκτά μέσα στα όρια της παραχώρησης ένα απλό ενοχικό δικαίωμα χρήσης, ο δε δικαιούχος ελεύθερα παρέχει σε τρίτους, ανταγωνιστές του αδειούχου, έτερες παράλληλες απλές άδειες (ΠΠρΑθ 3895/2019 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ, βλ. και Μ. - Θ. Μαρίνο, Δίκαιο Διακριτικών Γνωρισμάτων, 2016, σελ. 257 επ., 260 - 261). Άλλωστε, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 17, 7 παρ. 1 και 2 και 38 παρ. 1 του ν. 4679/2020, συνάγεται ότι η παραχώρηση άδειας χρήσης σήματος δεν προϋποθέτει έγγραφη συμφωνία και καταχώριση στο μητρώο σημάτων μετά από απόφαση της Διοικητικής Επιτροπής Σημάτων (όπως απαιτείτο υπό το καθεστώς του ν. 2239/1994), αλλά μπορεί να γίνει με προφορική δήλωση, χωρίς έγγραφο τύπο, η δε ενημέρωση του μητρώου που προβλέπεται κατά το ισχύον δίκαιο έχει δηλωτική σημασία και δεν επιδρά στο κύρος της άδειας [πρβλ. ΠΠρΑθ 849/2015 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ, Μ.-Θ. Μαρίνος, Δίκαιο Διακριτικών Γνωρισμάτων, 2016, σ. 261-262, του ιδίου, Το νέο δίκαιο των σημάτων (άρθρα 121 επ. ν. 4072/2012) -μια πρώτη εισαγωγή- ΕλλΔνη 2012. 327, 338 επ.]. Ο αδειούχος ημεδαπού σήματος δεν χρησιμοποιεί το σήμα ως διακριτικό προέλευσης των προϊόντων από την επιχείρησή του, αλλά ως ένδειξη ταύτισης με την έννοια ότι τα προϊόντα/υπηρεσίες που προέρχονται από την επιχείρησή του είναι ταυτόσημα ή

ομοειδή με τα προϊόντα/υπηρεσίες που προέρχονται από την επιχείρηση του σηματούχου και φέρουν το σήμα (προϊόντα) ή παρέχονται υπό αυτό (υπηρεσίες) με την συναίνεση του τελευταίου (βλ. ΑΠ 2030/2014 ΧρΙΔ 2015/382, ΕφΑθ 5136/2005 ΔΕΕ 2005/939, Α. Ψαρρά στο συλλογικό έργο «Δίκαιο σημάτων», άρθρο 16 αρ. 13-14, Λ. Κοτσίρη, Άδεια χρήσεως και μίσθωση σήματος, ΔΕΕ 2002/1189). Υποκείμενο του δικαιώματος παραμένει ο σηματούχος και σε αυτόν καταλογίζεται η χρήση του σήματος από τον αδειούχο. Δηλαδή, δεν αποκτά λόγω της μακρόχρονης χρήσης του ίδιο απόλυτο και αποκλειστικό δικαίωμα κατά το ουσιαστικό σύστημα επί του σημείου που καταχωρίστηκε ως σήμα, διακριτό και αυτοτελές από το δικαίωμα επί του σήματος, ώστε να προστατεύεται έναντι της προσβολής του από τρίτους. Με άλλη διατύπωση, τα σήματα που αποτελούν αντικείμενο της σύμβασης άδειας χρήσης δεν καθίστανται διακριτικά γνωρίσματα της επιχείρησης του αδειούχου ή των προϊόντων που εμπορεύεται (ΠΠρΑθ 849/2015 ό.π.). Εξάλλου, τα μέρη είναι ελεύθερα να συμφωνήσουν τη συμβατική διάρκεια της παραχώρησης άδειας χρήσης σήματος. Εφόσον άδεια χρήσης έχει συναφθεί για ορισμένο μόνον χρόνο, λύεται με την πάροδο αυτού, καθώς και με καταγγελία για σπουδαίο λόγο (ΑΚ 288). Αν η σύμβαση έχει αόριστη χρονική διάρκεια, λύεται με καταγγελία οιουδήποτε των συμβαλλομένων οποτεδήποτε, χωρίς να συντρέχει σπουδαίος λόγος. Μετά τη λύση της σχετικής συμβατικής σχέσης, είναι παράνομη η χρήση του σήματος (βλ. ΜΠρΑθ 23942/1995 ΕλλΔνη 1996.1442) και ο σηματούχος δύναται να ασκήσει κατά του πρώην αδειούχου τις εξουσίες από το άρθρο 7 (Μ.-Θ. Μαρίνος, Δίκαιο Διακριτικών Γνωρισμάτων, 2016, σ. 270-272).

ΕΞΩΡΗΘΗΚΕ
ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

4. Περαιτέρω, όπως προκύπτει από το συνδυασμό των διατάξεων άρθρων 38 παρ. 1, 2, 3, 5, 6 και 39 παρ. 2 και 4 ν. 4679/2020, ο δικαιούχος του σήματος, σε περίπτωση προσβολής του, έχει τις ακόλουθες αξιώσεις: (α) αξίωση για άρση της προσβολής και παράλειψη αυτής στο μέλλον, η οποία μάλιστα δεν προϋποθέτει υπαιτιότητα του προσβάλλοντος τρίτου ούτε και επέλευση ζημίας του δικαιούχου του σήματος φήμης, (β) αξίωση προς αποζημίωση του δικαιούχου, το ύψος της οποίας υπολογίζεται με έναν από τους τρόπους που ορίζονται από τη διάταξη του άρθρου 38 παρ. 5, 6, 7 και 8 ν. 4072/2012, (γ) αξίωση προς ικανοποίηση της ηθικής βλάβης, την οποία έχει υποστεί εξαιτίας της υπαίτιας προσβολής του σήματος από τον τρίτο, και (δ) αξίωση πληροφόρησης, η οποία δύναται να στραφεί τόσο κατά του φορέα της προσβολής όσο και κατά τρίτων προσώπων. Όσον αφορά δε την αξίωση αποζημίωσης λεκτέα είναι τα εξής: στην περίπτωση προσβολής του

δικαιώματος στο σήμα, σε αντίθεση με τις περιπτώσεις προσβολής δικαιώματος σε ενσώματα αντικείμενα, ο προσβολέας αρύεται κέρδος από την πράξη της προσβολής, το κέρδος δε αυτό συνίσταται είτε στην αποφυγή καταβολής αντιτίμου για άδεια χρήσης, είτε στην αποκόμιση πρόσθετου οικονομικού οφέλους από τη χρήση του σήματος στα προϊόντα ή τις παρεχόμενες από τον προσβολέα υπηρεσίες. Υπό την κλασική θεώρηση της αδικοπρακτικής αξίωσης η παράμετρος της ωφέλειας του προσβολέα παραμένει αδιάφορη. Σημασία, αντιθέτως, έχει η εξεύρεση της θετικής ζημίας και του τυχόν διαφυγόντος κέρδους του δικαιούχου. Ωστόσο, ο δικαιούχος ενδέχεται να μην έχει οιονδήποτε σκοπό να παράσχει άδεια χρήσης του σήματός του ή να μην έχει προβεί σε οιαδήποτε προπαρασκευαστική πράξη για την αξιοποίησή του δικαιώματος του, ώστε κατά τη συνηθισμένη πορεία των πραγμάτων να προσδοκά ωφέλεια από τη χρήση του σήματός του. Στις περιπτώσεις αυτές, ο σηματούχος, ο οποίος κατά την τέλεση της παράνομης πράξης του προσβολέα πιθανώς να μην επιθυμεί ή να μην έχει τη δυνατότητα ή ικανότητα να πωριστεί οικονομικό όφελος από το δικαίωμά του στο σήμα, δεν θα μπορούσε να λάβει και αποζημίωση, ακόμα και αν ο προσβολέας με αξιοποίηση του σήματος πωριστεί τεράστια οικονομικά οφέλη (βλ. Καραγκουνίδη, Αποζημίωση λόγω προσβολής δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας, 2014, σ. 17 επ., 178 επ.). Μία τέτοια εξέλιξη, όμως, δυσχερώς συμβιβάζεται με το αίτημα επανόρθωσης της επενεχθείσας αδικίας και πάντως ουδόλως αποθαρρύνει τους υποψήφιους προσβολείς από τη διάπραξη νέων τέτοιων πράξεων στο μέλλον, καίτοι ο σκοπός αυτός ρητά διακηρύσσεται στους σκοπούς της οικείας Οδηγίας (βλ. άρθρο 3 παρ. 2 της Οδηγίας 2004/48/ΕΚ - καθώς και Μαρίνο, Αξιώσεις αποζημιώσεως λόγω προσβολής δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας κατά την Οδηγία 2004/48 - Προς ένα ειδικό, «προληπτικώς δρων» δίκαιο αδικοπρακτικής ευθύνης ΝοΒ 2009. 2020 επ., του ιδίου, Δίκαιο διακριτικών γνωρισμάτων, 2016, σ. 337, στον αρ. περ. 9.35). Πέραν αυτού, σημαντικά προβλήματα εμφανίζονται και σε επίπεδο υπολογισμού του ακριβούς ύψους της ζημίας με τα μέσα του κοινού, αδικοπρακτικού δικαίου. Η αρχή του συγκεκριμένου προσδιορισμού του αντικειμένου της δίκης (άρθρο 216 παρ. 1 του ΚΠολΔ) θέτει αυστηρές προϋποθέσεις σε επίπεδο προσδιορισμού τόσο του ακριβούς ύψους της ζημίας, όσο και του αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της παράνομης συμπεριφοράς και της επενεχθείσας ζημίας (βλ. Καραγκουνίδη, ο.π., σελ. 18-21, σ. 165 επ. και σ. 171 επ., επίσης για τους προβληματισμούς ως προς τον υπολογισμό της αποζημίωσης και ιδίως των διαφυγόντων κερδών βλ. αναλ.

ΜΠρΘεσ 8274/2016 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ). Τελώντας σε γνώση των ανωτέρω δυσχερειών ο νομοθέτης, τόσο σε ευρωπαϊκό επίπεδο (βλ. τις ρυθμίσεις της υπ' αριθ. 2004/48/ΕΚ Οδηγίας), όσο και σε επίπεδο εσωτερικού δικαίου (βλ. ήδη ν. 4679/2020), κατέστρωσε ένα σύστημα κυρώσεων, στο πλαίσιο του οποίου διακρίνονται κατ' αρχάς οι υπαίτιες από τις ανυπαίτιες προσβολές του δικαιώματος του σηματούχου, στην περίπτωση δε των υπαίτιων προσβολών υιοθετείται κατά τα κατωτέρω ειδικώς αναφερόμενα η λύση της αδικοπρακτικής αξίωσης, τις οποίες οι προβλέψεις εμπλουτίζονται με την υιοθέτηση του ούτω καλουμένου συστήματος του τριπλού υπολογισμού της οφειλόμενης αποζημίωσης, ήτοι α) βάσει του συγκεκριμένου υπολογισμού της ζημίας, β) βάσει του τιμήματος, που ο δικαιούχος θα εισέπραττε στην υποθετική περίπτωση παραχώρησης άδειας χρήσης του σήματος και γ) βάσει του οφέλους του προσβολέα από την πράξη της προσβολής, με αμφισβήτηση απλώς ως προς το αν οι ανωτέρω προβλέψεις αντιστοιχούν σε αυτοτελείς αξιώσεις ή απλώς σε τρόπους υπολογισμού μίας ενιαίας αδικοπρακτικής αξίωσης (ΠΠρΘεσ 15950/2018 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ, βλ. αναλυτικά για το σύστημα του τριπλού υπολογισμού της ζημίας, που υιοθετείται σε όλο το φάσμα των δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας ΕφΠειρ 476/2008 ΧρΙΔ 2009.361 με παρατ. Μαρίνου, ΠΠρΑθ 3613/2010 ΧρΙΔ 2011.218 επ., ΜΠρΑθ 1726/2013 ΕΕμπΔ 2014.198, Μαρίνο, Δίκαιο διακριτικών γνωρισμάτων, 2016, σ. 335 επ., Καραγκουνίδη, ο.π., σ. 39 επ.). Κατά τον τρόπο αυτό ο νομοθέτης στοχεύει στη διευκόλυνση της άσκησης της αποζημιωτικής αξίωσης, προς το σκοπό το μεν πλήρους αποζημίωσης του σηματούχου, το δε αποτροπής στο μέλλον πιθανών προσβολέων από ανάλογες πράξεις. Το ανωτέρω σύνολο διατάξεων συμπληρώνεται από τη διάταξη του άρθρου 38 παρ. 8 του ν. 4679/2020, που στην περίπτωση ανυπαίτιων προσβολών του δικαιώματος στο σήμα προβλέπει τη δυνατότητα του δικαιούχου να αξιώσει εναλλακτικά είτε το ποσό, που ο προσβολέας ωφελήθηκε από την εκμετάλλευση του σήματος, χωρίς τη συγκατάθεση του δικαιούχου του, ήτοι το ποσό, που θα αντιστοιχούσε στο τίμημα για την παραχώρηση μίας υποθετικής άδειας χρήσης του σήματος από τον δικαιούχο στον υπόχρεο, είτε την απόδοση του κέρδους, που ο υπόχρεος πορίστηκε από την εκμετάλλευση του σήματος. Οι τελευταίες αυτές αξιώσεις, αποδεσμευμένες πλήρως από την προϋπόθεση της υπαιτιότητας, αποτελούν κατ' ουσίαν ειδικές αξιώσεις αδικαιολογήτου πλουτισμού, στο πλαίσιο της άσκησης των οποίων δεν αποδίδονται και τα τυχόν πρόσθετα οφέλη του υποχρέου, που συνδέονται με τις προσωπικές

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

ιδιότητες και ικανότητές του (δίκτυο διανομής κλπ.) στην αποκόμιση των κερδών, αφού αυτά δεν αποκτώνται «από την περιουσία» του δότη του πλουτισμού και δικαιούχου του δικαιώματος στο σήμα (βλ. Καραγκουνίδη, ο.π., σελ. 107-109, 223-228, 277-281, Μαρίνο, Δίκαιο διακριτικών γνωρισμάτων, 2016, σ. 338). Στην περίπτωση υπαίτιας προσβολής του δικαιώματος στο σήμα, η πρώτη αξίωση του δικαιούχου αφορά στην αποκατάσταση της συγκεκριμένης ζημίας του (38 παρ. 5 του ν. 4679/2020). Η εν λόγω αξίωση αποτελεί κατ' αρχάς αδικοπρακτική αξίωση, στο πλαίσιο της οποίας το Δικαστήριο λαμβάνει υπόψη του προεχόντως τις αρνητικές οικονομικές συνέπειες από την προσβολή του δικαιώματος του δικαιούχου στο σήμα (άρθρο 38 παρ. 7 εδ. α' του ν. 4679/2020). Εφόσον, ο δικαιούχος είναι σε θέση να επικαλεστεί με ορισμένο τρόπο και να αποδείξει είτε ότι επρόκειτο να παράσχει σε τρίτο πρόσωπο (ή στον προσβολέα) άδεια χρήσης του σήματός του έναντι συγκεκριμένου τιμήματος, η οποία ματαιώθηκε λόγω της προσβολής ή επετεύχθη μεν έναντι, όμως, χαμηλότερου αντιτίμου λόγω της επισυμβάσας προσβολής, είτε ότι είχε προβεί σε προπαρασκευαστικές ενέργειες για την οικονομική αξιοποίηση του σήματος με ένταξή του στην υφιστάμενη εμπορική υποδομή του, οπότε και κατά τη συνηθισμένη πορεία των πραγμάτων πιθανολογείται ότι θα πραγματοποιούσε συγκεκριμένου ύψους πωλήσεις, οι οποίες τελικώς δεν επετεύχθησαν ή ματαιώθηκαν εξαιτίας της πράξης της προσβολής, ο δε δικαιούχος αναγκάστηκε να προβεί π.χ. σε αναγκαστικές εκπτώσεις, υφιστάμενος συγκεκριμένου ύψους ζημία λόγω διαφυγόντος κέρδους, που άλλως πιθανολογείται υπό του όρους του άρθρου 298 εδ. β' ΑΚ ότι θα επετύγχανε, ο δικαιούχος μπορεί πράγματι να ασκήσει την αξίωσή του για την αποκατάσταση της συγκεκριμένης θετικής (π.χ. δαπάνες, στις οποίες υποβλήθηκε για την αναζήτηση και εντοπισμό του προσβολέα, για πραγματοποίηση δημοσιεύσεων και ανακοινώσεων προς αποτροπή του κινδύνου σύγχυσης ή προς αποκατάσταση της τρωθείσας φήμης της επιχείρησης κ.ο.κ.) και αποθετικής του ζημίας (βλ. ΕφΑθ 454/1990 ΕΕμπΔ 1991. 528, ΠΠρΑθ 6915/2010 ΕπισκΕμπΔ 2011. 261, ΠΠρΘεσ 33912/2010 ΔΕΕ 2011. 187, ΠΠρΑθ 7099/2009 ΕλλΔνη 2011. 587, Καραγκουνίδης, ο.π., σελ. 167 επ.). Ως δεύτερη αυτοτελής δυνατότητα για τον δικαιούχο του σήματος, επί προσβολής του δικαιώματος του, προς αποκατάσταση της ζημίας του, παρέχεται η αξίωση στα κέρδη του προσβολέα σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 38 παρ. 7 του ν. 4679/2020 (βλ. Καραγκουνίδη, ο.π., σελ. 177 επ.). Η διατύπωση του άρθρου 38 παρ. 7 καταλείπει αρχικώς την εντύπωση ότι δεν αποτελεί αυτοτελή αξίωση ή έστω

αυτοτελή μορφή υπολογισμού της ενιαίας αξίωσης προς αποζημίωση, αφού φέρει τη διατύπωση ότι «Το δικαστήριο κατά τον προσδιορισμό της αποζημίωσης λαμβάνει υπόψη του, μεταξύ άλλων, τις αρνητικές οικονομικές επιπτώσεις, καθώς και την απώλεια κερδών που υφίσταται ο δικαιούχος και τα τυχόν οφέλη που αποκόμισε ο προσβάλλων το σήμα». Στην ίδια, δηλαδή, διάταξη, φέρονται να αναφέρονται ως συμπροσδιοριστικά στοιχεία της συγκεκριμένης ζημίας του δικαιούχου τόσο η απώλεια των κερδών του δικαιούχου, όσο και τα κέρδη του προσβολέα, που απλώς λαμβάνονται υπόψη. Εγγύτερη θεώρηση του ζητήματος, ωστόσο, υπό το πρίσμα των προβλέψεων της Οδηγίας 2004/48/ΕΚ αποκαλύπτει ότι η αξίωση επί των κερδών του προσβολέα αποτελεί ίδια και αυτοτελή αξίωση, η οποία μπορεί να ασκηθεί είτε αυτοτελώς, τελώντας σε διαζευκτική σχέση με την αξίωση επί της συγκεκριμένης ζημίας ή την αξίωση επί του ανταλλάγματος υποθετικής άδειας χρήσης, είτε και σωρευτικά με την αξίωση στη συγκεκριμένη ζημία, στην περίπτωση, που στο πρόσωπο του προσβολέα συντρέχει το στοιχείο του δόλου ή της βαρείας αμέλειας (ΠΠρΘεσ 15950/2018 ό.π., βλ. σχετικώς και Καραγκουνίδη, ο.π., σελ. 203-205). Στην περίπτωση της διάταξης του άρθρου 38 παρ. 7 του ν. 4679/2020 πρόκειται περί αδικοπρακτικής αξίωσης (βλ. Καραγκουνίδη, ο.π., σελ. 194-195). Η ιδιομορφία της έγκειται κατ' αρχάς στο ότι δεν αποσκοπεί στην αποκατάσταση μίας συγκεκριμένης ζημίας, όπως κατά τις διατάξεις του κοινού δικαίου, αλλά στην παροχή ενός δίκαιου αντισταθμίσματος για την προσβολή, όπως αυτό αποτυπώνεται στα κέρδη του προσβολέα (βλ. Καραγκουνίδη, ο.π., σελ. 199 επ.). Επιπλέον, επιτρέπει τη σωρευτική απόληψη των κερδών του προσβολέα και τη διεκδίκηση αποζημίωσης για τη συγκεκριμένη ζημία του δικαιούχου από τον τελευταίο, όταν η προσβολή οφείλεται σε δόλο ή βαριά αμέλεια του προσβολέα, σύμφωνα με την απολύτως κρατούσα ερμηνεία της διάταξης. Φυσικά, κατά τον τρόπο αυτό επέρχεται βαθιά ρωγμή στον αποκαταστατικό χαρακτήρα της αποζημίωσης (βλ. Καραγκουνίδη, ο.π., σελ. 195). Όμως, ο αποκαταστατικός αυτός χαρακτήρας δεν έχει υπερνομοθετική και δη συνταγματική ισχύ, δεν είναι καινοφανής εν γένει στο δίκαιο, ενώ ενδεικνύει και τη μετατόπιση της αποζημίωσης από το πεδίο της επανόρθωσης σε ένα πεδίο συλλογικού ενδιαφέροντος, που πανηγυρικά διατυπώνεται και στο άρθρο 3 παρ. 2 της Οδηγίας 2004/48/ΕΚ (βλ. οχ. Καραγκουνίδη, ο.π., σελ. 191, Πάνου, Η επιδίκαση ποσού ανάλογου προς το τίμημα άδειας εκμετάλλευσης ως αποζημίωση για την προσβολή άυλου αγαθού, ΔΕΕ 1999. 1109 επ.). Απομένει, συνεπώς, η εξέταση της

ΕΘΩΡΗΘΗΚΕ
Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

τρίτης αυτοτελούς αξίωσης ή κατ' άλλη άποψη του τρίτου τρόπου υπολογισμού της ζημίας της ενιαίας κατά τα λοιπά αδικοπρακτικής αξίωσης, που προβλέπεται στο άρθρο 38 παρ. 6 του ιδίου ως άνω νόμου (βλ. ως προς την άποψη αυτή Καραγκουνίδη, ο.π., σελ. 288 επ.) και αφορά στην καταβολή ποσού ανάλογου προς το αντίτιμο υποθετικής άδειας χρήσης του δικαιώματος. Οι τρόποι περιουσιακής αξιοποίησης του δικαιώματος στο σήμα είναι η συμβατική παραχώρηση σε τρίτα πρόσωπα άδειας χρήσης του σήματος, προκειμένου αυτά να χρησιμοποιούν και να εκμεταλλεύονται για λογαριασμό τους το άυλο αγαθό, η χρήση του σήματος από τον ίδιο τον δικαιούχο, με ενσωμάτωση του σήματος στην εμπορική του υποδομή και δη με τη διάθεση προϊόντων και υπηρεσιών, που ενσωματώνουν το σχετικό άυλο αγαθό, καθώς και η αξιοποίηση αμφοτέρων των ανωτέρω δύο μεθόδων (βλ. σχ. Καραγκουνίδη, ο.π., σελ. 236). Η προσβολή του δικαιώματος στο σήμα, εξάλλου, το μεν χορηγεί ένα αδικαιολόγητο ανταγωνιστικό προβάδισμα στον προσβολέα έναντι των λοιπών επιμελών αδειούχων του σήματος, το δε στερεί τον δικαιούχο από το συνηθισμένο σε ανάλογες περιπτώσεις αντάλλαγμα για την παροχή άδειας σε τρίτα πρόσωπα να προβούν σε εκμετάλλευση του δικαιώματος (βλ. Καραγκουνίδη, ο.π., σελ. 236-237). Όπως ήδη ανωτέρω εξετέθη, ο δικαιούχος δύναται ούτως ή άλλως να αιτηθεί αποζημίωση για το διαφυγόν του κέρδος, το οποίο, μεταξύ άλλων, μπορεί να εντοπίζεται και στη στέρηση του ανωτέρω από τη μη καταβολή ανταλλάγματος για χορήγηση άδειας χρήσης στον προσβολέα, στο πλαίσιο άσκησης αποζημιωτικής αξίωσης για την αποκατάσταση της συγκεκριμένης ζημίας του δικαιούχου. Με τη διάταξη του άρθρου 38 παρ. 7, ο νομοθέτης επιθυμεί τη χορήγηση μίας πρόσθετης διευκόλυνσης στον δικαιούχο για την αναζήτηση του ανωτέρω χρηματικού ποσού. Θωρακίζοντας τον τελευταίο από τις δυσχέρειες, που αναφύονται κατά τη διεκδίκηση αποκατάστασης της συγκεκριμένης ζημίας και σχετίζονται με την απόδειξη ότι ο δικαιούχος σκόπευε να παράσχει άδεια στον προσβολέα ή τρίτο, ότι δεν υφίστατο πραγματικό ή νομικό εμπόδιο για τη χορήγηση τέτοιας άδειας, ότι ο προσβολέας θα έπαιρνε άδεια από τον δικαιούχο και όχι από τρίτο σηματούχο κ.ο.κ., ο νομοθέτης χορηγεί αξίωση στον δικαιούχο για τη διεκδίκηση του αντιτίμου, που ο προσβολέας θα είχε καταβάλει για δικαιώματα ή λοιπές αμοιβές, αν είχε ζητήσει άδεια χρήσης από τον δικαιούχο. Στην περίπτωση αυτή, ο δικαιούχος αρκεί να επικαλεστεί και να αποδείξει την πράξη της προσβολής και το ύψος του συνηθισμένου ή εύλογου ανταλλάγματος, που αντιστοιχεί στην επιχειρηθείσα αυθαίρετη χρήση (βλ. Καραγκουνίδη, ο.π., σελ.

238, 257 και 259). Η αξίωση, ως ήδη ανωτέρω σημειώθηκε, χορηγείται τόσο στην περίπτωση ανυπαίτιας προσβολής (άρθρο 38 παρ. 8 του ν. 4679/2020), οπότε και φέρει χαρακτήρα sui generis αξίωσης αδικαιολογήτου πλουτισμού, όσο και στην περίπτωση υπαίτιας προσβολής. Στην τελευταία αυτή περίπτωση, δεν πρόκειται περί τη θέσπιση μιας αποδεικτικής απλώς διευκόλυνσης για τον δικαιούχο (π.χ. μέσω της θέσπισης ενός μαχητού τεκμηρίου), αλλά περί μίας ιδιόρρυθμης αποζημιωτικής αξίωσης, ο κύριος σκοπός της οποίας παραμένει αποκαταστατικός, ταυτόχρονα, όμως, και απλουστευτικός στον υπολογισμό της ζημίας, προκειμένου να καταστήσει την αποζημιωτική αξίωση πράγματι αποτελεσματική και δυνάμενη να ευδοκιμήσει (βλ. Καραγκουνίδη, ο.π., σελ. 241-243). Για τη λειτουργία της ανωτέρω αξίωσης, κατά νομικό πλάσμα, στο επίκεντρο τίθεται μία υποθετική άδεια χρήσης, ήτοι αυτή που θα είχε χορηγηθεί, αν ο προσβολέας την είχε ζητήσει από τον δικαιούχο (βλ. Καραγκουνίδη, ο.π., σελ. 253). Το νομικό αυτό πλάσμα εξυπηρετεί απλώς τον τρόπο υπολογισμού της ζημίας. Συνεπώς, είναι αδιάφορο το αν ο δικαιούχος θα χορηγούσε πράγματι άδεια χρήσης, το αν ο ανωτέρω είχε χορηγήσει στο παρελθόν άδεια χρήσης ή αν σκόπευε να παράσχει τέτοια άδεια στο μέλλον, ενώ ουδόλως είναι αναγκαία η διαπίστωση αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της πράξης προσβολής και της συγκεκριμένης ζημίας (βλ. Καραγκουνίδη, ο.π., σελ. 254 επ.). Στην εν λόγω περίπτωση, άλλωστε, δεν αποκαθίσταται μία συγκεκριμένη ζημία, αλλά μία μέση - αφηρημένη ζημία (βλ. Καραγκουνίδη, ο.π., σελ. 241-242, με περαιτέρω παραπομπές στην αλλοδαπή ιδίως βιβλιογραφία), ακόμα και αν στη συγκεκριμένη περίπτωση δεν επήλθε οιαδήποτε ζημία ή η θέση του δικαιούχου του σήματος ενδυναμώθηκε (π.χ. λόγω της πραγματοποίησης σημαντικών διαφημιστικών δαπανών από τον προσβολέα, που κατέστησαν το σήμα ιδιαιτέρως γνωστό). Σε τέτοιες, βέβαια, ακραίες περιπτώσεις, ως λύση διαφυγής θα μπορούσε να χρησιμεύσει η εκ του άρθρου 281 ΑΚ ένσταση (βλ. Καραγκουνίδη, ο.π., σελ. 256, στον αρ. περ. 14.41). Αρκεί, συνεπώς, στην περίπτωση της διάταξης του άρθρου 38 παρ. 6 του ν. 4679/2020 ότι η παραχώρηση αδειών χρήσης έναντι ανταλλάγματος στην επίδικη περίπτωση είναι επιτρεπτή και σύμφωνη με τις συνήθειες των συναλλαγών. Το αν η καταβολή ανταλλάγματος επιβάλλεται από τις συναλλακτικές συνήθειες, που επικρατούν στον συγκεκριμένο κλάδο, που δραστηριοποιούνται οι διάδικοι, δεν είναι κρίσιμο, αρκούντος του γεγονότος ότι η σχετική παραχώρηση είναι γενικά και αφηρημένα συμβατή με τις συνήθειες του εμπορίου σε σχέση με τον συγκεκριμένο τύπο δικαιώματος (βλ. Καραγκουνίδη, ο.π., σελ. 255, στον αρ. περ.

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

14.38). Κρίσιμο στοιχείο είναι το ποιο αντάλλαγμα θα συνομολογούσε ο μέσος συνετός δικαιούχος με το μέσο συνετό αδειούχο, αν είχαν έλθει σε διαπραγματεύσεις και δη εν γνώσει όλων των κρίσιμων σχετικώς περιστάσεων, ήτοι η αντικειμενική αξία του προσβληθέντος δικαιώματος (πρβλ. ΠΠρΑθ 541/2010 ΧρΙΔ 2010. 718, Πάνου, Η επιδίκαση ποσού ανάλογου προς το τίμημα άδειας εκμετάλλευσης ως αποζημίωση για την προσβολή άυλου αγαθού, ΔΕΕ 1999. 1109 επ., στον εκθ. 45). Ο προσδιορισμός αυτός δεν είναι πάντοτε ευχερής. Ως αφετηρία χρησιμεύει η τυχόν χορήγηση αδειών χρήσης στο παρελθόν και σε καταφατική περίπτωση το ύψος του συνομολογηθέντος σε αυτές ανταλλάγματος. Σε τέτοιες περιπτώσεις είναι δυνατό να συναχθεί ευχερώς και με σχετική ασφάλεια το καθιερωμένο ή συνηθισμένο αντάλλαγμα (established royalty), ήτοι αυτό, το οποίο α) συνομολογήθηκε ή αποδεδειγμένα πληρώθηκε στον δικαιούχο σε εύλογο χρόνο πριν την επίδικη προσβολή, β) συναντάται σε ικανό αριθμό προγενεστέρων αδειών, γεγονός που ενδεικνύει και τον εύλογο χαρακτήρα του, γ) παρουσιάζει σχετική ομοιομορφία στον τόπο ή τον κλάδο αγοράς, όπου εμφανίζεται, δ) οφείλεται σε ελεύθερη διαπραγμάτευση των μερών και όχι σε δικαστική διαταγή ή συμβιβασμό και ε) αφορά δικαίωμα συγκρίσιμο προς το επίδικο (ΠΠρΑθ 1025/2021 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ, ΠΠρΘεσ 15950/2018 ό.π., βλ. και αναλυτικά σε Καραγκουνίδη, ο.π., σελ. 27-258, στον αρ. περ. 14.43). Αν, όμως, δεν υφίσταται ικανός αριθμός προγενέστερων αδειών χρήσης, ο υπολογισμός του αντικειμενικού · εύλογου ανταλλάγματος για την επιχειρηθείσα από τον προσβολέα χρήση (reasonable royalty) θα γίνει από το Δικαστήριο επί τη βάσει της προπεριγραφείσας υποθετικής διαπραγμάτευσης με κρίσιμο χρόνο (υποτιθέμενης) διεξαγωγής αυτής τον χρόνο, κατά τον οποίο έλαβε χώρα η προσβολή του δικαιώματος στο σήμα (βλ. Πάνου, Η επιδίκαση ποσού ανάλογου προς το τίμημα άδειας εκμετάλλευσης ως αποζημίωση για την προσβολή άυλου αγαθού, ΔΕΕ 1999. 1109 επ. και ιδία 1114), συνεκτιμωμένων, ωστόσο, και των τυχόν μεταγενέστερων της προσβολής εξελίξεων, καθόσον ο προσδιορισμός του εύλογου ανταλλάγματος διέρχεται αναγκαίως από τη συνεκτίμηση όλων των στοιχείων, που προσδιορίζουν την εύλογη και δίκαιη αξία του δικαιώματος, έστω και αν αυτά δεν ήταν εμφανή κατά τον χρόνο της υποθετικής διαπραγμάτευσης (βλ. Καραγκουνίδη, ο.π., σελ. 260). Για τον προσδιορισμό του ύψους του αντικειμενικού ανταλλάγματος, το Δικαστήριο συνεκτιμά την οικονομική αξία του άυλου αγαθού εν γένει στο πλαίσιο της πραγματοποιηθείσας χρήσης (πρβλ. ΕφΘεσ 843/2010, ΠΠρΘεσ 41003/2009 Τ.Ν.Π.

ΝΟΜΟΣ, ΠΠρΘεσ 10947/2009 Αρμ 2008.1494, ΜΠρΘεσ 8274/2016 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ), την ύπαρξη τυχόν διαθέσιμων υποκατάστατων λύσεων (βλ. Πάνου, Η επιδίκαση ποσού ανάλογου προς το τίμημα άδειας εκμετάλλευσης ως αποζημίωση για την προσβολή άυλου αγαθού, ΔΕΕ 1999. 1109 επ.), την ιδιαιτερότητα, τη φήμη και την εν γένει αναγνωρισιμότητα του σήματος στην οικεία αγορά, την προσδοκία του ίδιου του προσβολέα όσον αφορά στα κέρδη (anticipated profits), με συνεκτίμηση και των πράγματι επιτευχθέντων κερδών, την πράγματι γενόμενη χρήση, τη διάρκεια, τον τόπο, τη φύση και την ένταση της προσβολής, καθώς και την υπολειπόμενη διάρκεια προστασίας του επίδικου δικαιώματος (βλ. αναλυτικά Καραγκουνίδη, ο.π., σελ. 261- 262, στους αρ. περ. 14.52 επ., Πάνου, Η επιδίκαση ποσού ανάλογου προς το τίμημα άδειας εκμετάλλευσης ως αποζημίωση για την προσβολή άυλου αγαθού, ΔΕΕ 1999. 1109 επ., στους εκθ. 52-56). Στην πράξη το αντάλλαγμα συνομολογείται είτε σε πάγιο ποσό, είτε σε αναλογική ποσοστιαία βάση επί του εκάστοτε συμφωνούμενου μεγέθους (π.χ. επί του κύκλου εργασιών), είτε με συνδυασμό των ανωτέρω μεθόδων (βλ. και ΠΠρΘεσ 10636/2015 και ΠΠρΘεσ 12276/2015 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ), είτε και ως ελάχιστο εγγυημένο σε συνδυασμό με αναλογικό αντάλλαγμα για τις πέραν ενός ορίου πραγματοποιούμενες πωλήσεις (βλ. Καραγκουνίδη, ο.π., σελ. 263-264). Ως εύλογο αντάλλαγμα πρέπει να θεωρηθεί το αντιστοιχούν σε απλή, μη αποκλειστική άδεια χρήσης, λαμβανομένου υπόψη ότι στις αποκλειστικές άδειες το τίμημα είναι σαφώς υπέρτερο του εύλογου ενόψει των αυξημένων δικαιωμάτων και εν γένει πλεονεκτημάτων, που παρέχει στον δικαιούχο (βλ. Καραγκουνίδη, ο.π., σελ. 265). Η κρίση του Δικαστηρίου έχει αξιολογικά χαρακτηριστικά και λαμβάνει χώρα με ελεύθερη εκτίμηση του συνόλου του αποδεικτικού υλικού, χωρίς να αποκλείεται και η προσφυγή στο αποδεικτικό μέσο της πραγματογνωμοσύνης (ΠΠρΘεσ 15950/2018 ό.π.).

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

5. Τέλος, κατά το άρθρο 932 του ΑΚ, σε περίπτωση αδικοπραξίας, ανεξάρτητα από την περιουσιακή ζημία, το δικαστήριο μπορεί να επιδικάσει εύλογη κατά την κρίση του χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης. Χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης δικαιούνται και τα νομικά πρόσωπα, όμως, επειδή αυτά δεν διαθέτουν ψυχικό και συναισθηματικό κόσμο, οι περιπτώσεις ηθικής βλάβης τους είναι σαφώς περιορισμένες (επιχείρημα εκ του άρθρου 62 ΑΚ). Ήτοι τέτοιες περιπτώσεις είναι εκείνες που αφορούν προσβολές των αγαθών της επωνυμίας, της φήμης, της εμπορικής τους πίστης, της επαγγελματικής τους

υπόληψης και τους εμπορικού του μέλλοντος (ΟλΑΠ 2/2008 ΕπΕμπΔ 2009.898). Η βλάβη των αγαθών αυτών πρέπει να έχει συγκεκριμένη υλική υπόσταση, την οποία πρέπει να επικαλείται και σε περίπτωση αμφισβήτησης, να αποδεικνύει το νομικό πρόσωπο, διαφορετικά η αγωγή είναι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθ. 111 και 216 παρ. 1 ΚΠολΔ, αόριστη (ΑΠ 730/2015 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 382/2011 ΝοΒ 2011.2158, ΕφΑθ 4911/2022 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ, βλ. και Γεωργιάδη-Σταθόπουλου ΑΚ υπ' άρθρο 932 αρ. 13).

ΙΙ. Στην προκειμένη περίπτωση, με την υπό κρίση αγωγή της, η ενάγουσα ανώνυμη εταιρία εκθέτει ότι δραστηριοποιείται στον τομέα της αντιπροσώπευσης και πρακτόρευσης αεροπορικών εταιριών στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, καθώς και διενέργειας κάθε φύσης εργασιών που συνδέονται με τον τουρισμό και τις μεταφορές, ενώ, από οικονομικής άποψης, εντάσσεται στον όμιλο επιχειρήσεων που φέρουν ως διακριτικό τίτλο την ένδειξη «GOLDAIR». Ότι από το 1971 χρησιμοποιεί ως διακριτικό τίτλο την ένδειξη «Goldair» και μάλιστα, με συγκεκριμένο γραφισμό (σε πλαγιαστή γραμματοσειρά) και με χρωματική σύνθεση σκούρου μπλε, έχοντας επικρατήσει κατ' αυτόν τον τρόπο στις συναλλαγές ως ιδιαίτερο διακριτικό γνώρισμα των παρεχόμενων από αυτήν υπηρεσιών. Ότι, επιπλέον, είναι δικαιούχος του υπ' αριθ. 118974 εθνικού λεκτικού σήματος «GOLDAIR», το οποίο καταχωρίστηκε το έτος 1993 προς διάκριση υπηρεσιών των κλάσεων 35, 39, 41 και 42, καθώς και του υπ' αριθ. 017991865 λεκτικού σήματος της Ε.Ε. «GOLDAIR», το οποίο, ομοίως, καταχωρίστηκε προς διάκριση υπηρεσιών των ίδιων ως άνω κλάσεων. Ότι, λόγω της μακρόχρονης χρήσης τους, της ιδιοτυπίας τους και του σημαντικού κύκλου εργασιών της ενάγουσας, τα ανωτέρω καταχωρισμένα σήματα χαίρουν φήμης στην Ελλάδα. Ότι η εναγομένη ιδρύθηκε το έτος 2007 και έχει ως αντικείμενο δραστηριότητας τη λειτουργία γραφείου ταξιδίων και γενικού τουρισμού, την πώληση εισιτηρίων παντός μεταφορικού μέσου και γενικότερα την παροχή υπηρεσιών σχετικών με τον τουρισμό. Ότι, δυνάμει της από 10.5.2010 σύμβασης, η ενάγουσα παραχώρησε στην εναγομένη την άδεια χρήσης του ως άνω εθνικού σήματος άνευ ανταλλάγματος και για αόριστο χρονικό διάστημα, υπό τις ειδικότερα αναφερόμενες προϋποθέσεις. Ότι με την από 2.6.2020 επιστολή της, η ενάγουσα προέβη στην καταγγελία της εν λόγω σύμβασης, ορίζοντας ότι τα αποτελέσματα της τελευταίας θα επέλθουν μετά την παρέλευση 6 μηνών, ήτοι από τις 2.12.2020. Ότι, μολονότι παρήλθε η ταχθείσα εξάμηνη προθεσμία, η εναγομένη εξακολουθεί να κάνει χρήση του επίμαχου σήματος χωρίς

τη συγκατάθεση της ενάγουσας, καθώς διατηρεί την ένδειξη «Goldair» ως μέρος της επωνυμίας της («Goldair Tourism») και στο όνομα χώρου (domain name) του ιστοτόπου της (www.Goldairtourism.gr). Ότι, επιπλέον, προέβη στην κατάθεση του υπ' αριθ. 018275928 λεκτικού σήματος της Ε.Ε. «Goldair Tourism», το οποίο καταχωρίστηκε στις 5.11.2020. Ότι, επιπροσθέτως, η εναγομένη, τόσο με αναρτήσεις της στην ιστοσελίδα της, όσο και με το ειδικότερα αναφερόμενο δημοσίευμα της 20ης.12.2020 στον τύπο, αναληθώς ισχυρίζεται ότι εξακολουθεί να είναι μέλος του Ομίλου Goldair και ότι ο πρόεδρος και διευθύνων σύμβουλός της είναι ιδρυτικό μέλος αυτού του Ομίλου, ήτοι προβαίνει δημοσίως σε ανακριβείς ανακοινώσεις προς το καταναλωτικό κοινό αναφορικά με την προέλευση των παρεχόμενων υπηρεσιών, το οποίο κατ' αυτόν τον τρόπο υπολαμβάνει ότι οι υπηρεσίες προέρχονται από οικονομικά συνδεόμενες επιχειρήσεις. Ότι, ενόψει της λύσης της σύμβασης παραχώρησης άδειας χρήσης του σήματος «GOLDAIR», η ενάγουσα ήλθε σε επαφή με τουριστικούς πράκτορες του εξωτερικού προκειμένου να παραχωρήσει έναντι ανταλλάγματος το ένδικο σήμα. Ότι, εντέλει, συμφώνησε προφορικά με την εταιρία «Cayla Consulting Group AG» την παραχώρηση αποκλειστικής άδειας χρήσης του εν λόγω σήματος έναντι ποσοστού 1,75% επί του ετήσιου κύκλου εργασιών που θα πραγματοποιούσε ο πελάτης της στην Ελλάδα και σε κάθε περίπτωση, έναντι του ελάχιστου ποσού των 175.000,00 ευρώ ετησίως για διάρκεια δύο ετών. Ότι, εντούτοις, εξαιτίας του προαναφερθέντος από 20.12.2020 δημοσιεύματος της εναγομένης, ματαιώθηκε το ενδεχόμενο σύναψης σύμβασης με την «Cayla Consulting Group AG». Ότι η χρήση της λεκτικής ένδειξης «Goldair» από την εναγομένη, μετά την κατά τα ως άνω καταγγελία της σύμβασης παραχώρησης άδειας χρήσης, προσβάλλει αφενός τα επίδικα κατοχυρωμένα σήματα της ενάγουσας και αφετέρου τον διακριτικό τίτλο της επιχείρησής της και το διακριτικό γνώρισμα των υπηρεσιών που παρέχει, προκαλεί δε κίνδυνο σύγχυσης στο καταναλωτικό κοινό, το οποίο υπολαμβάνει ότι πρόκειται για οικονομικά συνδεόμενες επιχειρήσεις. Ότι, ακόμη, ο κίνδυνος σύγχυσης του καταναλωτικού κοινού επιτείνεται λόγω των παραπλανητικών διαφημίσεων στις οποίες προβαίνει η εναγομένη. Ότι από την προπεριγραφείσα παράνομη και υπαίτια συμπεριφορά της εναγομένης, η ίδια υπέστη περιουσιακή ζημία, καθώς και ηθική βλάβη, αφού επλήγη η επαγγελματική της φήμη. Με βάση το ιστορικό αυτό, η ενάγουσα ζητεί, κατ' εκτίμηση των αιτημάτων της αγωγής και όπως το αίτημα περί επιδίκασης χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης νομίμως περιορίστηκε στο

ΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

κατωτέρω αναφερόμενο χρηματικό ποσό, με τις προτάσεις που προκατέθεσε εμπρόθεσμα ο πληρεξούσιος δικηγόρος της (άρθρο 223 εδ. β' ΚΠολΔ): α) να υποχρεωθεί η εναγομένη να παραλείπει στο μέλλον οποιαδήποτε προσβολή των επίδικων σημάτων και του επίδικου διακριτικού τίτλου της ενάγουσας και δη να της απαγορευθεί η με οποιαδήποτε μορφή χρήση στις συναλλαγές και στη διαφήμισή της του σημείου «GOLDAIR», καθώς και κάθε άλλου όμοιου με τα σήματα και τον διακριτικό τίτλο της ενάγουσας, με την απειλή σε βάρος της χρηματικής ποινής, ύψους 40.000,00 ευρώ, καθώς και σε βάρος των νόμιμων εκπροσώπων της προσωπικής κράτησης, για κάθε μελλοντική παράβαση της σχετικής με το ανωτέρω αίτημα παράλειψης διάταξης της απόφασης που θα εκδοθεί, β) να υποχρεωθεί η εναγομένη να παραλείπει στο μέλλον τη διάδοση ανακριβών δηλώσεων και δη ότι συνδέεται με οποιονδήποτε τρόπο με την ενάγουσα, γ) να υποχρεωθεί η εναγομένη να της καταβάλει ως αποζημίωση το ποσό των 350.000,00 ευρώ, το οποίο αντιστοιχεί τόσο στο ποσό κατά το οποίο η ίδια ζημιώθηκε από τη ματαίωση της σύναψης σύμβασης με την εταιρία «Cayla Consulting Group AG» με αντικείμενο την παραχώρηση άδειας χρήσης του επίδικου εθνικού σήματος, όσο και στο ποσό κατά το οποίο η εναγομένη ωφελήθηκε, αφού θα υποχρεούτο να το καταβάλει εάν είχε ζητήσει από την ενάγουσα να λάβει νόμιμη άδεια χρήσης και επικουρικά, το ποσό των 175.000,00 ευρώ, το οποίο αντιστοιχεί στο κόστος που ανέρχεται στην ελεύθερη αγορά η παραχώρηση αποκλειστικής άδειας χρήσης του επίδικου σήματος για διάρκεια ενός έτους, με τον νόμιμο τόκο αμφότερα τα ως άνω ποσά από την 3η.12.2020, οπότε και έληξε η άδεια της εναγομένης να κάνει χρήση αυτού, άλλως από την επίδοση της υπό κρίση αγωγής έως την πλήρη εξόφληση, δ) να υποχρεωθεί η εναγομένη να της καταβάλει το ποσό των 40.000,00 ευρώ, ως χρηματική ικανοποίηση για την αποκατάσταση της ηθικής βλάβης που υπέστη, με τον νόμιμο τόκο από την 3η.12.2020, οπότε και έληξε η άδεια παραχώρησης χρήσης του επίδικου σήματος, άλλως από την επίδοση της υπό κρίση αγωγής έως την πλήρη εξόφληση και ε) να διαταχθεί η δημοσίευση του διατακτικού της εκδοθησόμενης απόφασης στον ημερήσιο τύπο, με επιμέλεια της ενάγουσας και με δαπάνες της εναγομένης. Επίσης, ζητεί να κηρυχθεί η απόφαση προσωρινά εκτελεστή και να καταδικαστεί η εναγομένη στην πληρωμή των δικαστικών της εξόδων. Όπως προκύπτει από το περιεχόμενο και τα αιτήματα της κρινόμενης αγωγής, στο δικόγραφό της έχουν σωρευτεί, κατ' άρθρο 218 ΚΠολΔ, περισσότερα αντικείμενα δίκης, τα οποία θεμελιώνονται σε διαφορετικές βάσεις, ενώ για το παραδεκτό της

συζήτησής της τηρήθηκε η διαδικασία της διαμεσολάβησης που προβλέπουν οι διατάξεις των άρθρων 3, 6 και 7 του ν. 4640/2019 και δη η υποχρέωση έγγραφης ενημέρωσης για τη δυνατότητα διαμεσολαβητικής διευθέτησης της διαφοράς (βλ. το από 20.4.2021 έντυπο έγγραφης ενημέρωσης), καθώς και η υποχρεωτική αρχική συνεδρία (βλ. το από 1.7.2021 πρακτικό περάτωσης της υποχρεωτικής πρώτης συνεδρίας), καθόσον κατατέθηκε μετά την 1η.7.2020 (βλ, άρθρο 74 παρ. 14 ν. 4690/2020 σε συνδυασμό με άρθρο 44 του ν. 4640/2019). Περαιτέρω, αρμοδίως κατά λειτουργία [άρθρα 6 και 10 παρ. 1 του ν. 2943/2001, σε συνδυασμό με το άρθρο 2.Β.ΙΙΙ του Κανονισμού Εσωτερικής Υπηρεσίας του Πρωτοδικείου Αθηνών (Φ.Ε.Κ. Β' 366/17.2.2016)], καθ' ύλην και κατά τόπον (άρθρα 7, 8, 9, 14 παρ. 2, 18, 25 παρ. 2 ΚΠολΔ, 38 παρ. 10 ν. 4679/2020 και 129 παρ. 3 του Κανονισμού (ΕΕ) 2017/1001) εισάγεται ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου, προκειμένου να συζητηθεί κατά την τακτική διαδικασία. Ωστόσο, ως προς την αντικειμενικώς σωρευθείσα κύρια βάση της με αντικείμενο τις αξιώσεις της ενάγουσας που απορρέουν από την παράνομη και υπαίτια προσβολή του υπ' αριθ. 017991865 σήματος της Ε.Ε. (δηλαδή τις αξιώσεις μελλοντικής παράλειψης της προσβολής του εν λόγω σήματος, αποζημίωσης και χρηματικής ικανοποίησης για την αποκατάσταση της ζημίας και της ηθικής βλάβης που υπέστη από την εν λόγω προσβολή), η αγωγή πρέπει να απορριφθεί ως αόριστη, διότι δεν περιέχει τα απαιτούμενα κατ' άρθρο 216 παρ. 1 ΚΠολΔ στοιχεία, αφού δεν εκτίθεται ούτε ο χρόνος καταχώρισής του, ούτε η διάρκεια ισχύος του, ώστε έστω να συναχθεί ότι αυτό εξακολουθεί να ισχύει κατά την έγερση της υπό κρίση αγωγής. Σημειώνεται δε ότι η παράλειψη αναφοράς των ανωτέρω στοιχείων, που συνεπάγεται τη νομική αοριστία της αγωγής με αντικείμενο τις αξιώσεις της ενάγουσας που απορρέουν από την παράνομη και υπαίτια προσβολή του εν λόγω σήματός της [η οποία (νομική αοριστία) δεν θεραπεύεται με τις προτάσεις - βλ. σχετικά ΑΠ 1087/2014, ΑΠ 1389/2014, ΑΠ 449/2014, άπασες δημοσιευθείσες στην Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ] – ούτε, άλλωστε, επιχείρησε εν προκειμένω η ενάγουσα να προβεί, έστω και απαραδέκτως, στη συμπλήρωση της αγωγής αναφέροντας τα συγκεκριμένα, ουσιώδη για το ορισμένο της στοιχεία, στις προτάσεις της], στερεί από την εναγομένη την ευχέρεια της άμυνας και από το Δικαστήριο τη δυνατότητα ελέγχου του βασίμου των ένδικων αξιώσεων της ενάγουσας. Επίσης, κατά το μέρος της βάσης της αγωγής που ερείδεται στην προστασία του υπ' αριθ. 118974 ημεδαπού σήματος της ενάγουσας ως σήματος φήμης, η αγωγή είναι ομοίως απορριπτέα ως απαράδεκτη λόγω της αοριστίας της,

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

καθώς δεν εκτίθενται τα πραγματικά περιστατικά, βάσει των οποίων το εν λόγω σήμα πληροί τις προϋποθέσεις που αναφέρονται στην υπό στοιχείο Ι.2 νομική σκέψη της παρούσας, για να χαρακτηριστεί ως τέτοιο. Συγκεκριμένα, δεν εκτίθεται στο αγωγικό δικόγραφο ότι το ένδικο σήμα καλύπτει σημαντικό μερίδιο της ελληνικής αγοράς, διαλαμβάνοντας συγκεκριμένα το ποσοστό μεριδίου επ' αυτής κατά το επίμαχο χρονικό διάστημα, καθώς και ότι η ενάγουσα έχει πραγματοποιήσει σημαντικές επενδύσεις για την προβολή του, κάνοντας μνεία των συγκεκριμένων χρηματικών ποσών που έχει καταβάλει για τη διαφήμισή του στην Ελλάδα. Μόνη δε η αναφορά στο γεγονός ότι το εν λόγω σήμα έχει ιδιαίτερα ισχυρή διακριτική δύναμη, η οποία αποτελεί καρπό της μακρόχρονης, συνεχούς και αδιάλειπτης χρήσης του, της ιδιοτυπίας του, καθώς και του σημαντικού κύκλου εργασιών της ενάγουσας και της ισχυρής θέσης της στην αγορά, δεν αρκεί εν προκειμένω για τον χαρακτηρισμό του ως φημισμένου και, συνακόλουθα, για το ορισμένο της συγκεκριμένης αγωγικής βάσης (βλ. έτσι ΕφΑθ 1702/2016 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ). Ακόμη, αόριστο και ως εκ τούτου απορριπτέο τυγχάνει το αίτημα επιδίκασης χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης, καθώς η ενάγουσα αρκείται σε γενική και αφηρημένη επίκληση της βλάβης της, χωρίς αναφορά σε συγκεκριμένα, έχοντα υλική υπόσταση, περιστατικά, που, λόγω της παράνομης χρήσης του σήματος, διατάραξαν την επαγγελματική της λειτουργία και δραστηριότητα, προκάλεσαν απώλεια υφισταμένων ή νέων πελατών, ανέστειλαν προπαρασκευαστικές επαγγελματικές δράσεις της και οδήγησαν και σε οικονομική της ζημία ή μείωση των εσόδων της, σύμφωνα με όσα αναλυτικά εκτίθενται στην οικεία υπό στοιχείο Ι.5 νομική σκέψη της παρούσας. Τέλος, απορριπτέο ως αόριστο είναι και το αίτημα περί απειλής απαγγελίας προσωπικής κράτησης κατά των νόμιμων εκπροσώπων της εναγομένης, ως μέσο έμμεσης εκτέλεσης της απόφασης, διότι η αγωγή δεν απευθύνεται ατομικώς και κατ' αυτού (ΑΠ 23/2004 Δ 2004.709, ΕφΑθ 33/2019 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 1115/2000 ΕλλΔνη 2000.812). Κατά τα λοιπά, η αγωγή είναι αρκούντως ορισμένη και νόμιμη, στηριζόμενη: α) ως προς τη νομική της βάση που αφορά στην προσβολή του ημεδαπού σήματος της ενάγουσας στις διατάξεις των άρθρων 7 παρ. 3 εδ. α' και β' παρ. 4 εδ. στ' και ζ', 38 παρ. 1, 2, 5, 6 και 8, 41, 46, 89 ν. 4679/2020 και β) ως προς την νομική της βάση που αφορά στις πράξεις αθέμιτου ανταγωνισμού, στις οποίες εντάσσεται και το αίτημα παράλειψης στο μέλλον ανακριβών δηλώσεων, στις διατάξεις των άρθρων 1, 3, 10, 13 και 22 του ν. 146/1914, καθώς και στις διατάξεις των άρθρων 176, 191 παρ. 1, 907 και 908

παρ. 1 εδ. α' του ΚΠολΔ, πλην του παρεπόμενου αιτήματος επιδίκασης τόκων από την επομένη της λήξης της άδειας παραχώρησης χρήσης του ένδικου σήματος, το οποίο πρέπει να απορριφθεί ως μη νόμιμο, καθώς όταν ασκείται αξίωση αποζημίωσης, η οποία στηρίζεται σε αδικοπραξία, όπως στην προκείμενη περίπτωση, τόκοι οφείλονται από την υπερημερία του εναγομένου μετά από όχληση και επομένως, εφόσον η ενάγουσα δεν επικαλείται προηγούμενη όχληση της εναγομένης, το αίτημα περί τόκων είναι νόμιμο μόνο για το διάστημα από την επομένη της επίδοσης της κρινόμενης αγωγής, στηριζόμενο στη διάταξη του άρθρου 346 ΑΚ, όπως άλλωστε ζητείται επικουρικά. Επομένως, η αγωγή, κατά το μέρος που κρίθηκε παραδεκτή και νόμιμη, πρέπει να εξεταστεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, δεδομένου ότι για το καταψηφιστικό της αντικείμενο έχει καταβληθεί το ανάλογο τέλος δικαστικού ενσήμου με τις υπέρ τρίτων νόμιμες προσαυξήσεις [βλ. το με κωδικό παραβόλου 399482450951 1026 0011 ηλεκτρονικό παράβολο (e – παράβολο), με το από 27.8.2021 παραστατικό της Τράπεζας Πειραιώς περί εξόφλησής του].

ΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

ΙΙΙ. Η εναγομένη, με τις νομότυπα κατατεθείσες προτάσεις της, συνομολογεί ότι χρησιμοποιεί την ένδειξη «Goldair» ως μέρος της επωνυμίας της («Goldair Tourism»), περαιτέρω, ωστόσο, αρνούμενη την ιστορική βάση της αγωγής, ισχυρίζεται ότι έχει δικαίωμα χρήσης του ένδικου σήματος, καθώς η καταγγελία που της κοινοποίησε η ενάγουσα είναι άκυρη, ως αόριστη και καταχρηστική, ενώ, σε κάθε περίπτωση, το εν λόγω δικαίωμα χρήσης απορρέει από το από 5.12.2002 ιδιωτικό συμφωνητικό, το οποίο δεν έχει εισέτι καταγγελθεί. Επιπλέον, η εναγομένη διατείνεται ότι η εκ μέρους της χρήση της επίδικης ένδειξης δεν προσβάλλει τα σήματα και διακριτικά γνωρίσματα της ενάγουσας, καθότι αυτά στερούνται διακριτικής δύναμης και ως εκ τούτου, δεν υφίσταται κίνδυνος σύγχυσης του καταναλωτικού κοινού. Ο ισχυρισμός αυτός συνιστά την νομίμως προβαλλόμενη ένσταση του άρθρου 11 παρ. 1 περ. β' του ν. 4679/2020 και πρέπει, επομένως, να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική του βασιμότητα. Τέλος, η εναγομένη ισχυρίζεται ότι εκ μέρους της ενάγουσας άσκηση της ένδικης αγωγής είναι καταχρηστική, καθώς με αυτήν επιδιώκεται η άσκηση πίεσης στους κατέχοντες το πλειοψηφικό πακέτο των μετοχών της εναγομένης, ώστε να αποχωρήσουν από τη μετοχική της σύνθεση και συνακόλουθα, να αποκομίσει η ίδια (ενάγουσα) ωφέλεια από τη φήμη και την πελατεία που έχει αποκτήσει η τελευταία, δραστηριοποιούμενη στον οικείο επιχειρηματικό κλάδο από το 2007 με τον

διακριτικό τίτλο «Goldair Tourism». Με αυτό το περιεχόμενο, ο εν λόγω ισχυρισμός τείνει να θεμελιώσει την ένσταση της καταχρηστικής άσκησης δικαιώματος (ΑΚ 281), ωστόσο είναι απορριπτέος ως μη νόμιμος, καθώς τα επικαλούμενα περιστατικά και αληθή υποτιθέμενα δεν συνιστούν καταχρηστική άσκηση του δικαιώματος της ενάγουσας, δεδομένου και του ότι δεν γίνεται επίκληση ιδιαίτερων περιστατικών αναγόμενων στη συμπεριφορά της τελευταίας, από τα οποία να δημιουργήθηκε στην εναγομένη η εύλογη πεποίθηση ότι αποκλείεται στο μέλλον η άσκηση του επίδικου δικαιώματος (ΑΠ 16/2017 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ).

IV. Από την υπ' αριθ. 1.079/21.7.2021 ένορκη βεβαίωση της Αικατερίνης Μάχλη του Ιωάννη, ενώπιον της συμβολαιογράφου Αθηνών Χριστίνας Μυλωνά, την οποία προσκομίζει με επίκληση η ενάγουσα και λήφθηκε ύστερα από νόμιμη και εμπρόθεσμη κλήτευση της αντιδίκου της (βλ. την υπ' αριθ. 10.357$^{Ε'}$/15.7.2021 έκθεση επίδοσης της δικαστικής επιμελήτριας στο Πρωτοδικείο Αθηνών Άννας Χαραλαμπίδου), από την υπ' αριθ. 2683/20.7.2021 ένορκη βεβαίωση του Θωμά Τσοβίλη του Κωνσταντίνου, ενώπιον του Ειρηνοδικείου Αθηνών, την οποία προσκομίζει με επίκληση η εναγομένη και λήφθηκε ύστερα από νόμιμη και εμπρόθεσμη κλήτευση της αντιδίκου της (βλ. την υπ' αριθ. 6308Δ'/15.7.2021 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Αθηνών Κωνσταντίνου Προύντζου), καθώς και από όλα τα έγγραφα που οι διάδικοι επικαλούνται και νόμιμα προσκομίζουν, λαμβανόμενα υπόψη είτε ως αυτοτελή αποδεικτικά μέσα, είτε για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, για κάποια από τα οποία γίνεται ιδιαίτερη αναφορά κατωτέρω, συμπεριλαμβανομένων των προσκομιζόμενων φωτογραφιών, η γνησιότητα των οποίων δεν αμφισβητείται (άρθρα 444 παρ. 1 εδ. γ', 448 παρ. 2, 457 παρ. 4 ΚΠολΔ), καθώς και των ενόρκων βεβαιώσεων που με επίκληση προσκομίζονται από τους διαδίκους, οι οποίες δόθηκαν στα πλαίσια άλλων μεταξύ των διαδίκων συναφών δικών και λαμβάνονται υπόψη για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων (ΑΠ 725/2006 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ) ακόμα και χωρίς την κλήτευση του αντιδίκου στην παρούσα ένδικη διαδικασία (ΑΠ 688/2002, ΑΠ 725/2006 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ), από τις ομολογίες των διαδίκων, για τις οποίες θα γίνει ειδική μνεία κατωτέρω και τέλος, από τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής, που λαμβάνονται υπόψη από το Δικαστήριο και αυτεπαγγέλτως (άρθρο 336 παρ. 4 ΚΠολΔ), αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Η ενάγουσα συστάθηκε το έτος 1971 με τη μορφή της εταιρίας περιορισμένης ευθύνης υπό την επωνυμία «ΓΚΟΛΕΜΗΣ Εταιρεία Αεροπορικών Εξυπηρετήσεων

Ε.Π.Ε.» και τον διακριτικό τίτλο «GOLDAIR», με πρωτοβουλία του Δημητρίου Γκολέμη, ο οποίος, ήδη από το έτος 1955, δραστηριοποιούταν επιχειρηματικά, μέσω της προσωπικής του εταιρίας, στην πρακτόρευση αεροπορικών εταιριών, ενώ, στη συνέχεια, δυνάμει της υπ' αριθ. 16.005/8.7.1998 συμβολαιογραφικής πράξης της συμβολαιογράφου Αμαρουσίου Μάρθας Δασκαλάκη, περίληψη της οποίας καταχωρίστηκε στο ΦΕΚ τ. Α.Ε. και Ε.Π.Ε. με αριθμό 7411/18.9.1998, μετατράπηκε σε ανώνυμη εταιρία υπό την επωνυμία «ΓΚΟΛΕΜΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΝ ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΕΩΝ Α.Ε.» και τον διακριτικό τίτλο «GOLDAIR», με αρχικούς μετόχους τους Στυλιανό Γκολέμη του Δημητρίου, με ποσοστό 51% επί του μετοχικού κεφαλαίου, Θωμά Τσοβίλη του Κωνσταντίνου, με ποσοστό 32% επί του μετοχικού κεφαλαίου, Αγγελική συζ. Παν. Μελέτη το γένος Γκολέμη, με ποσοστό 12% επί του μετοχικού κεφαλαίου και Παναγιώτη Μελέτη του Παντελεήμονος, με ποσοστό 5% επί του μετοχικού κεφαλαίου. Αντικείμενο της δραστηριότητάς της είναι η αντιπροσώπευση και πρακτόρευση ημεδαπών και αλλοδαπών αεροπορικών εταιριών στην Ελλάδα και στο εξωτερικό και γενικά, η εξυπηρέτηση αεροπορικών εταιριών, καθώς και η διενέργεια κάθε φύσης εργασιών που συνδέονται με τον τουρισμό και τις μεταφορές (βλ. άρθρο 2 του καταστατικού της). Επιπλέον, είναι δικαιούχος του υπ' αριθ. 118974 εθνικού λεκτικού σήματος «GOLDAIR», το οποίο κατατέθηκε στην αρμόδια υπηρεσία του Υπουργείου Ανάπτυξης στις 26.4.1993, καταχωρίστηκε στις 18.9.1995, έχει διάρκεια ισχύος έως τις 26.4.2023 και διακρίνει υπηρεσίες των κλάσεων 35, 39, 41 και 42, μεταξύ των οποίων μεταφορές, οργάνωση ταξιδίων, συσκευασία και αποθήκευση εμπορευμάτων, καθώς και παροχή αεροπορικών και επίγειων εξυπηρετήσεων. Από το ίδιο ως άνω αποδεικτικό υλικό προέκυψε ότι η ενάγουσα αντιπροσωπεύει στην εγχώρια αγορά περισσότερες από 20 διεθνείς αεροπορικές εταιρίες (όπως τις Philippine Airlines, UPS, Croatia Airlines, Vietnam Airlines, air Astana, Icelandair, TUI, QATAR, Airbaltic, CYPRUS κ.α.) στον τομέα μεταφοράς επιβατών και εμπορευμάτων, παρέχοντας υπηρεσίες κρατήσεων, έκδοσης αεροπορικών εισιτηρίων προς επιβάτες και τουριστικούς πράκτορες, καθώς και προώθησης πωλήσεων. Παράλληλα με την έδρα της στην Αττική, διατηρεί γραφείο και στο Ηράκλειο Κρήτης, ενώ, από οικονομικής άποψης, εντάσσεται στον όμιλο επιχειρήσεων που φέρουν ως διακριτικό τίτλο την ένδειξη «GOLDAIR», στον οποίο ανήκουν – μεταξύ άλλων - οι μεταγενέστερα αυτής συσταθείσες εταιρίες Goldair Handling, Goldair Cargo s.a., Rail Cargo Logistics – Goldair και Goldled. Ακόμη, αποδείχθηκε ότι η ενάγουσα, ήδη από τη σύστασή της,

ΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

το έτος 1971, χρησιμοποιεί ανελλιπώς στις συναλλαγές ως διακριτικό τίτλο της επιχείρησής της τη λεκτική ένδειξη «GOLDAIR», η οποία σχηματίζεται από τα αρχικά γράμματα του ονόματος του ιδρυτή του προαναφερόμενου Ομίλου, Γκολέμη Δημητρίου («GOL» και «D») και την αγγλική λέξη «AIR» (αέρας) που παραπέμπει στις παρεχόμενες από αυτήν υπηρεσίες αερομεταφορών. Κατ' αυτόν τον τρόπο, από μόνη την έναρξη χρήσης της άνω ένδειξης, η οποία χαρακτηρίζεται για τη διακριτική της ικανότητα και είναι αναγνωρίσιμη από το καταναλωτικό κοινό, τούτη κατέστη διακριτικό γνώρισμα της επιχείρησης της ενάγουσας, κατά την έννοια του άρθρου 13 ν. 146/1914. Ωστόσο, δεν αποδείχθηκε ότι το σύνθετο σημείο που χρησιμοποιεί η ενάγουσα ως λογότυπό της στην ιστοσελίδα της, το οποίο αποτελείται από την λέξη «Goldair» με μεγάλου μεγέθους έντονους (bold) πεζούς χαρακτήρες χρώματος σκούρου μπλε σε πλαγιαστή γραμματοσειρά, έχει επικρατήσει στις συναλλαγές ως ιδιαίτερο διακριτικό γνώρισμα των παρεχόμενων από αυτήν υπηρεσιών. Και τούτο, διότι, από μόνη την προσκομισθείσα εκτύπωση της ιστοσελίδας της ενάγουσας, δεν αποδεικνύεται ούτε η διάρκεια, ούτε η ένταση της χρήσης του. Επομένως, πρέπει να απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμη η οικεία, αντικειμενικώς σωρευθείσα, αγωγική βάση. Περαιτέρω, η εναγόμενη ανώνυμη εταιρία με την επωνυμία «GOLDAIR TOURISM ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ» και τον διακριτικό τίτλο «GOLDAIR TOURISM» ιδρύθηκε το έτος 2007, δυνάμει της υπ' αριθ. 216/23.11.2007 συμβολαιογραφικής πράξης της συμβολαιογράφου Μαραθώνα Αλίκης Τζαβελάκου, περίληψη της οποίας καταχωρίστηκε στο ΦΕΚ τ. Α.Ε. και Ε.Π.Ε. με αριθμό 13729/4.12.2007, εδρεύει επίσης στην Αττική και έχει ως αντικείμενο δραστηριότητας την λειτουργία γραφείου ταξιδίων και γενικού τουρισμού, την πώληση εισιτηρίων παντός μεταφορικού μέσου και γενικότερα την παροχή υπηρεσιών σχετικών με τον τουρισμό. Το μετοχικό της κεφάλαιο αρχικά ορίστηκε στο ποσό των 60.000,00 ευρώ, ολοσχερώς καταβεβλημένο, διαιρούμενο σε 6.000 ανώνυμες μετοχές, εκ των οποίων 5.820 ανέλαβε η ενάγουσα καταβάλλοντας το ποσό των 58.200,00 ευρώ. Ήτοι, κατά την ίδρυση της εναγομένης, η ενάγουσα ήταν αποκλειστική κυρία μετοχών που αντιστοιχούσαν σε ποσοστό 97% επί του μετοχικού της κεφαλαίου μετά των αντίστοιχων δικαιωμάτων ψήφου, ενώ, μετά από διαδοχικές αυξήσεις κεφαλαίου, κατά την άσκηση της υπό κρίση αγωγής, η ενάγουσα είναι κυρία μετοχών που αντιστοιχούν σε ποσοστό 34% επί του μετοχικού κεφαλαίου της εναγομένης, όπως συνομολογείται από αμφότερα τα διάδικα μέρη. Επιπλέον, δεδομένου του τότε μεταξύ τους ισχυρού οικονομικού

δεσμού, οι διάδικοι συνήψαν την από 10.5.2010 σύμβαση παραχώρησης άδειας χρήσης, στο πλαίσιο της οποίας η ενάγουσα παραχώρησε στην εναγομένη την αποκλειστική άδεια χρήσης του ως άνω υπ' αριθ. 118974 εθνικού λεκτικού σήματος «GOLDAIR» εν είδει σήματος σχετικά με τις παρεχόμενες από αυτήν υπηρεσίες μεταφορών και αποθήκευσης εμπορευμάτων, άνευ ανταλλάγματος, κατά τους ειδικότερα αναφερόμενους σ' αυτήν όρους και υπό την προϋπόθεση ότι οι μέτοχοι της ενάγουσας θα εξακολουθούν να συμμετέχουν στο εταιρικό κεφάλαιο της εναγομένης κατά ποσοστό τουλάχιστον 55%. Ως έναρξη ισχύος της εν λόγω σύβασης ορίστηκε αναδρομικά η 1η.1.2008 (ώστε να καλύπτεται ο χρόνος χρήσης του σήματος από την ίδρυση της εναγομένης και εντεύθεν), ενώ η διάρκειά της συμφωνήθηκε αόριστη, έως την καταγγελία από οποιοδήποτε συμβαλλόμενο μέρος. Ωστόσο, λόγω διαφωνιών που προέκυψαν μεταξύ τους, με την από 2.6.2020 επιστολή της, η ενάγουσα προέβη στην καταγγελία της εν λόγω σύμβασης παραχώρησης άδειας χρήσης, ορίζοντας ότι τα αποτελέσματα της καταγγελίας θα επέλθουν μετά την παρέλευση 6 μηνών από την αναγραφόμενη ημερομηνία της επιστολής, ήτοι από τις 2.12.2020, ενώ, παράλληλα, κάλεσε την εναγομένη όπως εντός της ως άνω προθεσμίας προβεί στις απαραίτητες ενέργειες ώστε να συμμορφωθεί στα νέα δεδομένα. Με αυτό το περιεχόμενο, η ως άνω έκτακτη καταγγελία είναι έγκυρη και νομίμως επέφερε τα αποτελέσματά της, καθώς, σύμφωνα με όσα αναλυτικά διαλαμβάνονται στην υπό στοιχείο Ι.3 σκέψη της παρούσας, λόγω της αόριστης χρονικής διάρκειας της σύμβασης παραχώρησης, δεν απαιτείτο η επίκληση σπουδαίου λόγου, απορριπτομένων όσων περί του αντίθετου διατείνεται η εναγομένη. Εντούτοις, μετά την παρέλευση της ταχθείσας εξάμηνης προθεσμίας και παρά τη λύση της συμβατικής σχέσης με την ενάγουσα, αποδείχθηκε ότι η εναγομένη διατηρεί την ένδειξη «GOLDAIR» ως μέρος της επωνυμίας της και του διακριτικού της τίτλου («GOLDAIR TOURISM»), καθώς και στο όνομα χώρου (domain name) του ιστοτόπου της (www.Goldairtourism.gr). Η ίδια, με τις προτάσεις της, ισχυρίζεται ότι έχει δικαίωμα χρήσης του ένδικου σήματος της ενάγουσας με βάση το - προγενέστερο της από 10.5.2010 σύμβασης παραχώρησης άδειας χρήσης - από 5.12.2002 ιδιωτικό συμφωνητικό μεταξύ των α) Στυλιανού Γκολέμη, β) Θωμά Τσοβίλη, γ) Παναγιώτη Μελέτη, δ) Αγγέλας συ. Παν. Μελέτη, το γένος Δημ. Γκολέμη, ε) Ρεγγίνας Γκολέμη, στ) Καλλίνικου Καλλίνικου, ζ) Φανής Μελέτη, η) Κωνσταντίνου Τσοβίλη, θ) Χρυσαυγής Τσοβίλη και ι) Γεωργίου Τσοβίλη, με το οποίο προβλέφθηκε η παροχή προσωπικών εγγυήσεων εκ μέρους

ΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

των ανωτέρω προσώπων με σκοπό την επίτευξη συμβάσεων δανεισμού, αλληλόχρεων λογαριασμών, λήψης εγγυητικών επιστολών και λοιπών συμβάσεων πίστωσης προς όφελος των εταιριών του Ομίλου επιχειρήσεων GOLDAIR. Εντούτοις, ο ισχυρισμός αυτός πρέπει να απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμος, καθώς αφενός μεν το εν λόγω ιδιωτικό συμφωνητικό έχει υπογραφεί μεταξύ τρίτων φυσικών προσώπων και όχι μεταξύ των αντίδικων εταιριών, ώστε να δύνανται οι τελευταίες να το επικαλούνται, αφετέρου δε αποδεικνύεται ότι έχει και αυτό ήδη καταγγελθεί, δυνάμει της από 18.8.2020 εξώδικης δήλωσης – καταγγελίας εξωεταιρικής συμφωνίας των Γεωργίου Τσοβίλη, Χρυσαυγής Τσοβίλη, Θωμά Τσοβίλη και Κωνσταντίνου Τσοβίλη. Επιπλέον, αποδείχθηκε ότι με την από 21.7.2020 αίτησή της στο Γραφείο Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η εναγομένη προέβη στην καταχώριση του υπ' αριθ. 018275928 λεκτικού σήματος της ΕΕ «Goldair Tourism», προς διάκριση υπηρεσιών των κλάσεων 39, 41 και 43, μεταξύ των οποίων κράτηση αεροπορικών εισιτηρίων, παροχή πληροφοριών σε σχέση με αεροπορικά ταξίδια, καθώς και κρατήσεις ταξιδίων και περιηγήσεων διακοπών. Το εν λόγω σήμα καταχωρίστηκε στις 5.11.2020 και η προστασία του λήγει στις 21.7.2030. Σημειώνεται δε ότι η ενάγουσα άσκησε ενώπιον του Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης την υπ' αριθ. 000050196C/4.6.2021 αίτηση κήρυξης της ακυρότητας του ως άνω σήματος της ΕΕ, πλην όμως, η εν τέλει ευδοκίμησή της ή μη δεν επηρεάζει, από άποψη ουσιαστικού ή δικονομικού δικαίου, την ένδικη διαφορά. Η προπαρατιθέμενη λεκτική ένδειξη «Goldair Tourism», την οποία χρησιμοποιεί η εναγομένη, ομοιάζει σε εντονότατο βαθμό κατά τη συνολική ηχητική, οπτική και εννοιολογική εντύπωση που δημιουργεί στο μέσο ενημερωμένο άτομο του οικείου καταναλωτικού κοινού, με το προαναφερόμενο λεκτικό σήμα «GOLDAIR» της ενάγουσας, καθώς το τελευταίο ενσωματώνεται αυτούσιο σε αυτήν. Η δε προσθήκη της ένδειξης «Tourism» ουδεμία ουσιώδη παράμετρο οπτικής ή ηχητικής διαφοροποίησης προσδίδει, αφού πρόκειται για ένδειξη με αμιγώς περιγραφικό χαρακτήρα, καθώς προσδιορίζει το είδος των παρεχόμενων υπηρεσιών, στερούμενης, επομένως, διακριτικής ικανότητας. Επιπλέον, η εναγομένη χρησιμοποιεί στις συναλλαγές της την επίμαχη ένδειξη για υπηρεσίες ταυτόσημες ή παρόμοιες σε σχέση με τις καλυπτόμενες από το ένδικο σήμα της ενάγουσας. Υπό τα δεδομένα αυτά, το Δικαστήριο κρίνει ότι δημιουργείται κίνδυνος σύγχυσης σε ένα σημαντικό τμήμα του «μέσου» καταναλωτή της κατηγορίας των υπηρεσιών αυτών, ήτοι εκείνου ο

οποίος έχει τη συνήθη πληροφόρηση και είναι ευλόγως προσεκτικός και ενημερωμένος, με βάση τη γενική εντύπωση που του δημιουργείται, ως προς την προέλευση των υπηρεσιών, εγκείμενη στην πεπλανημένη και σφαλερή εντύπωση ότι οι υπηρεσίες που παρέχει η εναγόμενη στην επιχείρησή της προέρχονται από την ενάγουσα ή ότι μεταξύ των εν λόγω διαδίκων υφίσταται οργανωτική σύνδεση ή επιχειρηματική συνεργασία. Εξάλλου, πρέπει να απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμη η ερειδόμενη στη διάταξη του άρθρου του άρθρου 11 παρ. 1 περ. β' του ν. 4679/2020 ένσταση της εναγομένης ότι δεν υφίσταται κίνδυνος σύγχυσης του καταναλωτικού κοινού, λόγω του περιγραφικού χαρακτήρα των λέξεων που απαρτίζουν το ένδικο σήμα. Και τούτο, διότι, όπως προεκτέθηκε, η σύνθετη λεκτική ένδειξη «GOLDAIR» σχηματίζεται από τα αρχικά γράμματα του ονόματος του ιδρυτή του προαναφερόμενου Ομίλου, Γκολέμη Δημητρίου («GOL-D») και την αγγλική λέξη «AIR» (αέρας) που παραπέμπει στις παρεχόμενες από την ενάγουσα υπηρεσίες αερομεταφορών. Ο εν λόγω λεκτικός συνδυασμός παρουσιάζει επαρκή διαφοροποίηση, αποκλίνει ουσιαστικά από τον περιγραφικό χαρακτήρα «AIR» και συνεπώς, χαρακτηρίζεται από ισχυρή εγγενή διακριτική ικανότητα. Κατά συνέπεια, με τον ως άνω τρόπο που ενήργησε η εναγομένη και συνεχίζει να ενεργεί έως σήμερα, δια των νομίμων εκπροσώπων της, αφού δεν έχει παύσει να χρησιμοποιεί στις συναλλαγές τη διακριτική ένδειξη «Goldair» ως μέρος της επωνυμίας της και του διακριτικού της τίτλου, προσέβαλε και συνεχίζει να προσβάλει τα απόλυτα και αποκλειστικά δικαιώματα της ενάγουσας επί του ένδικου σήματος και διακριτικού της τίτλου. Η πρακτική αυτή είναι παράλληλα και υπαίτια και δη δόλια, με την ένταση του δόλου των εκπροσώπων της εναγομένης να παρίσταται ως ιδιαιτέρως αυξημένη, αφού από την ακολουθία των προεκτεθέντων γεγονότων με ενάργεια αποδεικνύεται ότι οι τελευταίοι γνώριζαν ήδη από τις 2.6.2020 την λύση της σύμβασης παραχώρησης άδειας χρήσης του ένδικου σήματος και παρόλα αυτά εξακολούθησαν να το χρησιμοποιούν παρά την ρητά εκπεφρασμένη αντίθετη βούληση της ενάγουσας. Συνεπώς, εφόσον αποδείχθηκε ότι το χρησιμοποιούμενο από την ενάγουσα σήμα αποτελεί και διακριτικό γνώρισμα προσδιορισμού των παρεχόμενων από αυτήν υπηρεσιών, καθώς επίσης και η δυνατότητα πρόκλησης κινδύνου σύγχυσης του καταναλωτικού κοινού, η ενέργεια της εναγομένης συνιστά παράβαση των διατάξεων περί σήματος του ν. 4679/2020, αφού η χρησιμοποίηση εκ μέρους της εναγομένης του σήματος που η ενάγουσα είναι δικαιούχος έγινε χωρίς την άδεια της τελευταίας, αλλά, επιπροσθέτως, εμπίπτει στην περίπτωση του

ΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

άρθρου 13 του ν. 146/1914, καθώς με τη χρήση αυτού μπορούσε να προκληθεί κίνδυνος σύγχυσης, όπως αυτός πιο πάνω εκτίθεται. Ως εκ τούτου, συντρέχει έννομο συμφέρον της εν προκειμένω επιτιθέμενης διαδίκου να διαταχθεί η άρση και η παράλειψη στο μέλλον της προπεριγραφείσας παράνομης συμπεριφοράς. Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι η εναγομένη, παρά την λύση της προαναφερόμενης σύμβασης παραχώρησης άδειας χρήσης του ένδικου σήματος, προβαίνει δημοσίως σε ανακοινώσεις, οι οποίες είναι ανακριβείς κατά περιεχόμενο και καθιστούν δυνατή την παραπλάνηση του καταναλωτικού κοινού. Ειδικότερα, στην ιστοσελίδα που διατηρεί (www.Goldairtourism.gr) αναγράφεται ότι ανήκει στον όμιλο επιχειρήσεων Goldair, γεγονός που η ίδια, άλλωστε, συνομολογεί με τις προτάσεις της. Επιπλέον, σε άρθρο του προέδρου και διευθύνοντος συμβούλου της, Κωνσταντίνου Τσοβίλη, με τίτλο «Goldair Tourism, οι επιπτώσεις της πανδημίας και οι προοπτικές του μέλλοντος», το οποίο δημοσιεύτηκε στο φύλλο της 20.12.2020 της εφημερίδας «ΤΟ ΒΗΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ», επαναλαμβάνεται ότι η εναγομένη ανήκει στον όμιλο επιχειρήσεων Goldair, ενώ ο συντάκτης της φέρεται ως «ιδρυτικό μέλος του ομίλου». Ωστόσο, οι ανακοινώσεις αυτές είναι ανακριβείς, καθώς δεν αποδεικνύεται ότι μεταξύ των αντίδικων εταιριών υφίσταται κοινή οικονομική πολιτική, κοινή χρηματοδότηση, δηλ. κοινά οικονομικά συμφέρονται, ούτε, άλλωστε, έχουν κοινή διεύθυνση, αφού κανένα μέλος του Δ.Σ. της ενάγουσας δεν συμμετέχει πλέον στο Δ.Σ. της εναγομένης. Αντίθετα, προκύπτει ότι η εναγομένη έχει αυτοτελή εμπορική δραστηριότητα και δράση, ανεξάρτητη από αυτή της ενάγουσας, συναλλασσόμενη στο όνομα της, για λογαριασμό της και προς εξυπηρέτηση των συμφερόντων της και προώθηση των εμπορικών, οικονομικών της στόχων, αναπτύσσοντας προς τούτο επιχειρηματική πρωτοβουλία, έχοντας διακριτή διοίκηση και εκπροσώπηση, δική της οργανωτική δομή και οικονομική αυτοτέλεια. Εξάλλου, τα ανωτέρω δεν αναιρούνται από μόνο το γεγονός ότι η ενάγουσα, κατά τον κρίσιμο χρόνο των ανωτέρω ανακοινώσεων, κατείχε μετοχές αντιστοιχούσες σε ποσοστό 34% επί του μετοχικού κεφαλαίου της εναγομένης. Επιπλέον, δεν αποδείχθηκε ότι ο Κωνσταντίνος Τσοβίλης είναι ιδρυτικό μέλος του ομίλου Goldair, παρά μόνον ότι ο πατέρας του, Θωμάς Τσοβίλης, ήταν ένας εκ των αρχικών εταίρων της ενάγουσας, κατά τη σύστασή της το έτος 1971 υπό τη μορφή της εταιρίας περιορισμένης ευθύνης, συμμετέχοντας σε αυτήν με ποσοστό 10% επί των εταιρικών μεριδίων και αργότερα, μετά τη μετατροπή της σε ανώνυμη εταιρία, με ποσοστό 32% επί του μετοχικού κεφαλαίου, όπως προεκτέθηκε. Οι ανακριβείς

αυτές ανακοινώσεις προς το κοινό, στις οποίες προβαίνει η εναγομένη, συνιστούν παραπλανητική διαφήμιση, καθώς ο μέσος καταναλωτής εκλαμβάνει ότι οι υπηρεσίες που παρέχει η εναγομένη προέρχονται από οικονομικά συνδεόμενη με την ενάγουσα επιχείρηση. Επομένως, από τα εκτιθέμενα πραγματικά περιστατικά, συνάγεται ότι η συμπεριφορά αυτής της εναγόμενης συνιστά αθέμιτη ανταγωνιστική πράξη, κατά την έννοια των διατάξεων των άρθρων 1 και 3 του ν. 146/1914. Επιπροσθέτως, με την ένδικη αγωγή, η ενάγουσα ισχυρίζεται ότι, ενόψει της λύσης της συναφθείσας με την εναγομένη σύμβασης παραχώρησης άδειας χρήσης του σήματος «GOLDAIR», συμφώνησε προφορικά με την εταιρία «Cayla Consulting Group AG» την παραχώρηση αποκλειστικής άδειας χρήσης του εν λόγω σήματος, έναντι ποσοστού 1,75% επί του ετήσιου κύκλου εργασιών που θα πραγματοποιούσε ο πελάτης της στην Ελλάδα και σε κάθε περίπτωση, έναντι του ελάχιστου ποσού των 175.000 ευρώ ετησίως για διάρκεια δύο ετών, πλην όμως, η σύναψή της ματαιώθηκε εξαιτίας του προαναφερθέντος από 20.12.2020 δημοσιεύματος. Προς απόδειξη των ισχυρισμών της, επικαλείται και προσκομίζει το από 7.7.2021 μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου (e-mail) του Alexander Adelmund προς διευθύνοντα σύμβουλό της, Καλλίνικο Καλλίνικο, συνταγμένο στην αγγλική γλώσσα και συνοδευόμενο, κατ' άρθρο 454 ΚΠολΔ, από επίσημη μετάφρασή του επικυρωμένη από αρμόδιο προς τούτο πρόσωπο, ήτοι από δικηγόρο, στο οποίο αναφέρεται η υπαναχώρηση της ως άνω εταιρίας από τις σχετικές διαπραγματεύσεις. Ωστόσο, το Δικαστήριο δεν μπορεί να μορφώσει πλήρη δικανική πεποίθηση από μόνο το ως άνω μήνυμα και συνεπώς, ο σχετικός ισχυρισμός κρίνεται ουσιαστικά αβάσιμος. Ειδικότερα, καταρχάς δεν αποδεικνύεται η σχέση του αποστολέα με την εταιρία «Cayla Consulting Group AG», ήτοι εάν είναι νόμιμος εκπρόσωπός της ή εάν συνδέεται συμβατικά μαζί της με οποιαδήποτε σχέση. Σε κάθε δε περίπτωση, εάν πράγματι είχε λάβει χώρα η επικαλούμενη από την ενάγουσα συμφωνία περί συνεργασίας μεταξύ των εν λόγω εταιριών και μάλιστα με τους εκτιθέμενους λεπτομερώς καθορισμένους όρους περί του ύψους του ανταλλάγματος της χρήσης του ένδικου σήματος και του χρόνου της παραχώρησης, τότε, κατά τα διδάγματα κοινής πείρας, οι σχετικές διαπραγματεύσεις θα είχαν αποτυπωθεί εγγράφως, με την ανταλλαγή σχετικής αλληλογραφίας και μάλιστα, σε προγενέστερο του επίμαχου δημοσιεύματος χρόνο. Εξάλλου, από κανένα αποδεικτικό μέσο δεν προέκυψε ότι το αντάλλαγμα για τη συγκεκριμένη χρήση του σήματος που θα συνομολογούσε ο μέσος συνετός

ΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

δικαιούχος με τον μέσο συνετό αδειούχο, εάν είχαν έλθει σε διαπραγματεύσεις, θα ήταν πάγιο, ανερχόμενο σε ποσό 175.000,00 ευρώ ετησίως, δεδομένου ότι η ενάγουσα είχε παραχωρήσει στην εναγομένη άδεια χρήσης αυτού επί πολλά έτη άνευ ανταλλάγματος. Επιπροσθέτως, δεν αποδείχθηκε ούτε η εμπορική αξία του επίδικου ημεδαπού σήματος, ώστε να συνεκτιμηθεί από το Δικαστήριο και να επιδικαστεί ένα μικρό έστω κλάσμα αυτού του ποσού, ανταποκρινόμενο στην αποκατάσταση της μέσης - αφηρημένης ζημίας της ενάγουσας. Επομένως, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο στην ουσία του το αίτημα περί αποκατάστασης της περιουσιακής ζημίας της ενάγουσας.

Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, πρέπει να γίνει δεκτή εν μέρει ως βάσιμη στην ουσία της η ένδικη αγωγή και: α) να υποχρεωθεί η εναγομένη να παραλείπει στο μέλλον οποιαδήποτε προσβολή των δικαιωμάτων της ενάγουσας και ειδικότερα, να απαγορευθεί στην εναγομένη η με οποιαδήποτε μορφή χρήση στις συναλλαγές και στη διαφήμισή της χρήση της λεκτικής ένδειξης «GOLDAIR», β) να υποχρεωθεί η εναγομένη να παραλείπει στο μέλλον τη διάδοση ανακριβών δηλώσεων και δη ότι συνδέεται με οποιονδήποτε τρόπο με την ενάγουσα, γ) να διαταχθεί η με επιμέλεια της ενάγουσας και με δαπάνες της εναγομένης δημοσίευση του διατακτικού της παρούσας σε μία ημερήσια πολιτική εφημερίδα επιλογής της ενάγουσας και δ) να απειληθεί χρηματική ποινή τριών χιλιάδων (3.000) ευρώ σε βάρος της εναγόμενης για κάθε παράβαση των όρων της παρούσας απόφασης ως προς την υποχρέωση περί παράλειψης της χρήσης της λεκτικής ένδειξης «GOLDAIR» στο μέλλον. Επίσης, πρέπει να κηρυχθεί η παρούσα προσωρινά εκτελεστή ως προς τις διατάξεις της περί της υποχρέωσης παράλειψης στο μέλλον της προσβολής των δικαιωμάτων της ενάγουσας, διότι, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, η επιβράδυνση της εκτέλεσης είναι δυνατόν να επιφέρει σημαντική ζημία στην τελευταία. Τέλος, πρέπει να επιβληθεί μέρος των δικαστικών εξόδων της ενάγουσας σε βάρος της εναγόμενης λόγω της εν μέρει νίκης και ήττας των διαδίκων, κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό (άρθρα 178 παρ.1 και 191 παρ. 2 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ κατ' αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό, τι στο σκεπτικό κρίθηκε απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αγωγή.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγομένη να παραλείπει στο μέλλον οποιαδήποτε προσβολή των δικαιωμάτων της ενάγουσας επί του ένδικου εθνικού σήματος και διακριτικού τίτλου της και ειδικότερα, απαγορεύει στην εναγομένη τη με οποιαδήποτε μορφή χρήση στις συναλλαγές και στη διαφήμισή της της λεκτικής ένδειξης «GOLDAIR».

ΑΠΕΙΛΕΙ την εναγόμενη με χρηματική ποινή ύψους τριών χιλιάδων (3.000) ευρώ υπέρ της ενάγουσας για κάθε παράβαση της ως άνω υποχρέωσης.

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγομένη να παραλείπει στο μέλλον τη διάδοση ανακριβών δηλώσεων και ειδικότερα, ότι συνδέεται με οποιονδήποτε τρόπο με την ενάγουσα.

ΔΙΑΤΑΣΣΕΙ τη με επιμέλεια της ενάγουσας και με δαπάνες της εναγομένης δημοσίευση του διατακτικού της παρούσας σε μία ημερήσια πολιτική εφημερίδα επιλογής της ενάγουσας.

ΚΗΡΥΣΣΕΙ την παρούσα προσωρινά εκτελεστή ως προς τις διατάξεις της περί της υποχρέωσης παράλειψης στο μέλλον της προσβολής των δικαιωμάτων της ενάγουσας.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ σε βάρος της εναγόμενης μέρος των δικαστικών εξόδων της ενάγουσας, το ύψος των οποίων καθορίζει στο ποσό των πεντακοσίων ευρώ (500,00 €).

ΚΡΙΘΗΚΕ και αποφασίστηκε, στην Αθήνα, στις 3 Μαΐου 2023 και δημοσιεύτηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, στο ακροατήριό του, στις 7-6-..... 2023, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξούσιων δικηγόρων τους.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ